De tweede revolutie

Deel II - De volksstaat

Michael Kühnen

De tweede revolutie - Deel II

De volksstaat

Nationaalsocialisme tussen Louis Napoleon en Mao Tse-tung

Index

Voorwoord **3**

I. De staat **5**

Het historische voorbeeld: Het tweede keizerrijk 6
Vrijheid en recht 9
De vrede 11
Wereldmacht en wereldpolitiek 14
Levensruimte 15
De rijksgedachte 17
Voor ras en natie 22
Het katholicisme 24
Het marxisme 26
Staats- en regeringsvorm 31

II. De partij **33**

Het historische voorbeeld: De culturele revolutie 34
Georganiseerde levenswil van de natie 36
De elite 40
Vrijheid in plaats van democratie 44
Stem van het volk en fakkel van de revolutie 48
Eenheid van partij en staat 49

III. De stormafdeling **51**

Het historische voorbeeld: de tweede revolutie 52
Politieke soldaten van de partij 54
Tegen de reactive 56
Volksmilitie: de bewapende SA 57
Zwaard van de revolutie: de SA-stafwachten 59
Traditie en revolutie: de algemene SA en de SA-geest 60
De nieuwe orde 61

Nawoord **62**

nationaalsocialistische
NaSoBi
bibliotheek

Nederlandse vertaling van "Die Zweite Revolution – Band II Der Volksstaat" door Michael Kühnen

Voorwoord

"Der Volksstaat" is het tweede deel van mijn programmatische geschrift over de komende tweede revolutie. Het eerste deel, *"Glaube und Kampf"*, behandelde voornamelijk de wereldbeschouwing van nationaalsocialisten van de jonge generatie. Dit keer gaat het om de vorm en inrichting van het nieuwe rijk van alle Duitsers.

Onze belangrijkste eis in de politieke dagelijkse strijd luidt: **"Het NS-verbod opheffen!"** Want zonder een vrije ontplooiing van de vernieuwde Nationaalsocialistische Duitse Arbeiderspartij zal er geen nationale wedergeboorte komen. Dit doel, onbetwist in de kring van kameraden, stuit in de brede publieke opinie nog steeds op wijdverbreid onbegrip. De ontevredenheid over het versteende partijensysteem groeit weliswaar, en ook het nationaalsocialisme wordt steeds positiever gewaardeerd. Toch is men vaak geneigd het nationaalsocialisme te zien als een bestuursvorm die in 1945 spoorloos is verdwenen, in plaats van een idee dat antwoorden biedt op de problemen van heden en toekomst. Daardoor is de stijgende belangstelling voor Adolf Hitler, zijn idee en zijn staat meer historisch dan politiek bepaald. Dat moeten we veranderen als we als revolutionaire kracht in het volk serieus genomen willen worden.

We willen niet langer doorgaan als "uniformfetisjisten" of "Hitlers harlekijnen". We weerleggen het cliché dat we links zouden staan. We plannen de revolutie van rechts en tonen de traditie en vernieuwing van een levendige beweging wier dromen niet begraven zijn:

- Dromen van recht en vrijheid,
- van levensruimte en wereldmacht,
- van ras en natie,
- van het Avondland en de eindoplossing van het joodse vraagstuk,
- van de derde weg voorbij kapitalisme en communisme,
- van de volksgemeenschap van de Duitsers.

Deze dromen wil ik in dit tweede deel in een vaste vorm gieten, niet om een dogma te scheppen – we zijn geen blinde dogmatisten – maar om de contouren van een nieuw, mooier Duitsland te schetsen. Ik beoefen geen staatsfilosofie en ontwerp geen regeringsprogramma. Maar zoals het nodig was de grondslagen van onze idee opnieuw te presenteren zonder er een ideologie van te maken, zo moeten we ook onze opvattingen over de nationaalsocialistische volksstaat van de toekomst tonen, zonder een veelzijdige volksbeweging in een dwangbuis te persen.

Details laat ik over aan de revolutionaire ontwikkeling, maar grondslagen moeten worden uitgesproken. Sommige kameraden zullen mij misschien verwijten dat ik waarheden en ideeën, die in *Mein Kampf* voor alle tijden zijn vastgelegd, wil vervalsen of herinterpreteren. Niets ligt verder van de waarheid! De Führer Adolf Hitler, zijn werk en zijn leven, is en blijft voor elke ware nationaalsocialist de hoogste autoriteit en een onbereikbaar voorbeeld. Maar de tijd staat niet stil. Een idee en een beweging moeten zich kunnen aanpassen zonder hun grondslagen op te geven. De katholieke kerk heeft ons dat eeuwenlang voorgedaan. En wij – de nationale en socialistische jeugd in een bezet en verwoest land – hebben het recht om na te denken over onze weg naar de overwinning. Nostalgie is geen vervanging voor politiek!

Daarom heb ik als ondertitel *"Nationaalsocialisme tussen Louis Napoleon en Mao Tse-tung"* gekozen. Deze ondertitel kan op menige oude strijder vreemd overkomen. Natuurlijk beweer ik niet dat de neef

van de grote Korsikaan en de succesvolle Chinese revolutionair nationaalsocialisten waren, hoewel er met bonapartisme en maoïsme zeker raakvlakken zijn. Het gaat echter om iets anders:

- Het tweede Franse keizerrijk van Louis Napoleon bewijst dat een grote held, ondanks zijn machtspolitieke mislukking, kleinere nazaten kan inspireren tot een succesvolle herinrichting.
- Mao Tse-tung toonde revolutionairen wereldwijd dat een revolutie niet noodzakelijkerwijs hoeft uit te monden in een verzadigde, zelfvoldane "nieuwe klasse" van bureaucratische partijfunctionarissen. Hij bewees dat een zich steeds vernieuwende partij de dreigende gevaren van reactie kan keren.

Als derde politiek voorbeeld voor de vormgeving van de stralende wedergeboorte van ons rijk moet Ernst Röhm gelden, de stafchef van de SA, die het begrip van de "tweede revolutie" schiep en ervoor zijn leven gaf. Dit alles krijgt pas zin tegen de achtergrond van de titanenfiguur Adolf Hitler en de herinnering aan het Groot-Duitse Rijk, dat twaalf jaar lang de verlangens van de Duitsers vervulde – verlangens naar grootheid, waardigheid, roem, vrijheid en sociale rechtvaardigheid – en dat viel door de overmacht van vijanden en het verraad van de reactie. Het erfgoed van onze vaders leeft in ons.

Eens komt de dag van wraak!

Ik zal me in menig opzicht herhalen met wat ik al in *Glaube und Kampf* heb uiteengezet, maar we zien het nu in een andere context. Bovendien heeft dr. Goebbels ons geleerd dat de waarheid niet vaak genoeg gezegd kan worden. Ook deze regels schrijf ik tijdens mijn hechtenis, en ik ben mij bewust van de gevaren van mijn openlijke woordkeuzes. Maar ik ben vrij geboren! Ik ben Duitser – geen bezettingsrepublikein! Wat kunnen mij de politieke dwangbuizen van de overwinnaars van '45 schelen? Ik geef mijn mening! Het gaat om Duitsland. Wie wil daar laf achterblijven?

Voor ons gaat de zon niet onder!

I. De staat

Het historische voorbeeld: Het tweede keizerrijk

"Het keizerrijk is de vrede!" – Louis Napoleon

Met het jaar 1815 kwam de uiteindelijke nederlaag van Napoleon. De slag bij Waterloo – aan Franse zijde slechts een strijd van jonge, ongeoefende jongens en oude veteranen van een jarenlange Europese oorlog – werd verloren. De grote Korsikaan werd verbannen naar Sint-Helena, waar hij jaren later verbitterd en eenzaam stierf. Met zijn nederlaag leek ook zijn droom te sterven. Het machtige Franse keizerrijk, dat heel Europa met oorlog had overladen en uiteindelijk beheerste, was verpletterd. Geen spoor getuigde nog van zijn grandeur. Symbolen, titels en ideeën van het napoleontische rijk waren in heel Europa verboden, ook in het verslagen en vernederde Frankrijk. De adelaars lagen in het stof van de geschiedenis, begraven onder stromen bloed en de vloeken van de overwinnaars.

Maarschalken en hoogwaardigheidsbekleders van het keizerrijk werden vervolgd en leidden een ellendig bestaan, voor zover ze niet dienden onder het systeem dat de overwinnaars voor Frankrijk hadden opgelegd: het *Ancien Régime*, de reactionaire koningsheerschappij. De troonopvolger, Napoleons enige zoon, werd als Oostenrijks prins opgevoed en stierf jong. De Fransen, die onder de keizer de heren van het continent waren geweest en hem tot bijna het bittere einde enthousiast hadden toegejuicht, waren uitgeput. De massa van zijn leger was in Rusland achtergebleven, de garde had zich in de laatste slag opgeofferd – zonder succes en schijnbaar zonder zin. Honderdduizenden van de besten waren gevallen, en toch had de keizer verloren.

In Frankrijk sprak men van keizermania, van een bloedig beest, van een megalomane figuur die zijn volk had opgeofferd aan grenzeloze persoonlijke eerzucht en ijdele roemzucht. Wie zijn stem nog verhief ter verdediging van het verdwenen regime, riskeerde te worden verscheurd door de publieke opinie of de handlangers van de restauratie. Slechts weinigen bleven keizergetrouw, verstoken van moed en hoop. Het keizerrijk – slechts tien jaar had het bestaan – leek een droom: een onvervuld verlangen voor de weinige getrouwen, een uitgestaane nachtmerrie voor de meesten.

Jaren later, toen de kist van de keizer van Sint-Helena naar Parijs werd overgebracht, was de stemming onder het volk veranderd. Oude kreten klonken weer: *"Vive l'empereur! Leve de keizer!"* Broers en maarschalken van de grote dode stonden in hun historische uniformen voor de kist. Maar het was slechts weemoed, geen toekomst. De kreten van de menigte – lang niet de meerderheid van het volk – golden een dode, van wiens overwinningen slechts de herinnering restte. Een erfgenaam was er niet, evenmin als hoop op een nieuw begin. Hoe zou dat er ook uit moeten zien?

Alle staten van Europa hadden afgesproken nooit meer een Napoleon aan het hoofd van de Franse natie te dulden. Ze steunden met alle krachten het corrupte koninkrijk. Dit systeem was niet bijzonder geliefd bij het volk, maar het verzekerde een zekere welvaart, economische stabiliteit en vrede. Het waarschuwde onophoudelijk voor de gruwelijke gevolgen die het bonapartisme, dat de natie ooit in het ongeluk had gestort, onvermijdelijk met zich mee zou brengen. Elke beweging van de zwakke keizergetrouwe groepen werd neergeslagen. Het volk bleef onverschillig.

In het verre Zwitserland zat in die tijd een jonge man met vreemde, gedurfde dromen. Zijn moedertaal, Frans, sprak hij met een eigenaardig Duits accent, en in Frankrijk had hij een inreisverbod. Zijn naam: Louis Napoleon, een neef van de keizer. Hij was geen genie, maar ook niet dom. Geen meeslepende, alles overweldigende persoonlijkheid zoals zijn oom, maar hij had moed: moed tot waanzin! Want was het niet krankzinnig dat deze jonge avonturier aanspraak maakte op de Franse keizerstroon? De meesten lachten slechts, sommigen observeerden zijn activiteiten argwanend, en slechts enkele duizenden geloofden in hem:

- Veteranen van de napoleontische oorlogen, en
- een paar jonge mensen die dreigden te stikken in de muffe burgerlijke tijd van het tanende koninkrijk.

De lachers hadden gelijk: twee ridicule staatsgreeppogingen van de prins mislukten jammerlijk. De tweede leidde tot zijn arrestatie en een jarenlange gevangenisstraf, waaruit hij uiteindelijk ontsnapte naar het buitenland, zijn dromen schijnbaar achterlatend.

Dertig jaar na het einde van het keizerrijk begon de stabiliteit van de restauratie te wankelen. Economische moeilijkheden groeiden, de arbeidersklasse en jeugd rebelleerden, en de koning vluchtte. In 1848, drieëndertig jaar na Waterloo, triomfeerde de revolutie. De bonapartisten waren slechts een deel van deze revolutionaire vrijheidsbeweging en lang niet de grootste – eerder een kleine minderheid van dromers en avonturiers. Maar de verboden waren eindelijk gevallen! Nog steeds hield bijna niemand een vernieuwd keizerrijk voor mogelijk, en slechts weinigen wensten het. Toch mochten de bonapartisten nu openlijk de prestaties en grootheid van de dode keizer herdenken, en in deze maanden werd Napoleon definitief tot nationale held verheven. Dat is hij tot op de dag van vandaag gebleven.

De presidentsverkiezing van datzelfde jaar bracht een sensatie voor de jonge republiek. Niemand had hiermee rekening gehouden: Louis Napoleon, die amper iemand in Frankrijk persoonlijk kende, wiens aanhangers na decennia van verbod voor het eerst openlijk optraden, en die zich tot dan toe alleen door mislukte avonturen in het bewustzijn van de Fransen had gebracht, werd met een overweldigende meerderheid tot president gekozen! “Frankrijk heeft geen persoon, maar een naam – Napoleon – gekozen,” zeiden de politici. Toch volgden nog meer sensaties. De buitenlandse machten, verrast en geschokt, stonden machteloos tegenover de voltooide feiten. Ze dreigden: een president Napoleon zouden ze accepteren, maar nooit een keizer Napoleon.

“Het keizerrijk betekent oorlog!” zeiden ze, en miljoenen tegenstanders van de prins-president in Frankrijk herhaalden dit. Voor hen betekende het keizerrijk oorlog, uitgebreide grenzen, constante veldslagen, een onderworpen Europa, en een vernieuwd wereldrijk in de Romeinse traditie. Dat kon het buitenland niet accepteren, en de Fransen zelf vreesden een herhaling van de vernietigingsoorlog van alle staten tegen een napoleontisch Frankrijk. De prins-president leek slechts twee wegen te kunnen bewandelen:

- Louis Napoleon kon het erfgoed van zijn oom oppakken waar deze had gefaald en de oorlog aanvaarden. Slechts weinigen zouden hem volgen, en hij had het veldheerstalent van de keizer niet geërfd. Hoe kon hij hopen te zegevieren waar de grote dode onderlag?
- De tweede weg was het afzien van de keizerstroon en de omvorming van het bonapartisme tot een democratisch-republikeinse beweging. Dat zou een verwerping van de grondslagen zijn geweest.

Louis Napoleon koos een derde weg, die iedereen verraste en hem zijn plaats in de geschiedenis bezorgde, en die hem voor ons nationaalsocialisten tot een politiek voorbeeld maakt. Hij reisde door zijn land en pleitte voor een vernieuwing van het napoleontische keizerrijk. Elke rede eindigde met de uitdagende, aanvankelijk ongelooflijk klinkende verklaring: *“Het keizerrijk is de vrede!”*

Louis Napoleon verraadde niet het grote erfgoed waaraan hij zich verplicht wist. Hij trok slechts de conclusies uit de nederlaag van zijn oom, zonder diens roem aan te tasten of zijn doelen te veranderen:

- Frankrijk als grootmacht – maar dankzij economische successen en technologische vooruitgang.
- Verandering van grenzen – maar door economische en politieke druk.
- Frankrijk als beslissende macht van het continent – maar door slimme diplomatie.
- Romeinse traditie – maar zonder oorlog. *"Het keizerrijk is de vrede!"*

Louis Napoleon herinnerde aan de grote binnenlandse prestaties van de keizer – bestuur, rechtspraak, verhoging van zelfbewustzijn en zelfvertrouwen in het volk, nationale eenheid en enthousiasme – en beloofde daarop voort te bouwen. *"Het keizerrijk is de vrede! Ik heb, zoals de keizer, grote veroveringen te maken,"* zei de prins-president, en hij sprak over de bestrijding van armoede, technische en economische vooruitgang, en de innerlijke grootheid van Frankrijk.

In 1852 schafte Louis Napoleon de republikeinse grondwet af, en in een volksstemming riep de grote meerderheid van de Fransen hem uit tot keizer. Hij noemde zich Napoleon III. Het buitenland hield zich stil. Het onmogelijke was bereikt: zevenendertig jaar na de totale nederlaag en verguizing van Napoleon was er weer een Franse keizer uit het huis Bonaparte! De rest is geschiedenis. Onder het keizerrijk, dat tot zijn militaire nederlaag tegen Duitsland in 1870 stabiel bleef, maakte Frankrijk enorme vooruitgang. Het moderne Parijs ontstond, de spoorwegen, de ontsluiting van het land, de industrialisering, en een decennialange rol als scheidsrechter op het continent. Louis Napoleon was geen genie; hij deed zijn plicht als Franse patriot en als erfgenaam van een groot man. Er getuigen geen monumenten van hem, en hij is vergeten.

Toch geldt de grote Napoleon, de ooit schijnbaar mislukte keizer, als de grootste Fransman van de vorige eeuw – en dat was hij waarschijnlijk ook. Wat hij begon en zijn neef, vanaf het nulpunt beginnend, voortzette, vormde Frankrijk tot de *Grande Nation*.

Vrijheid en recht

In het leven van een volk zijn er drie politieke niveaus:

- De historische taak en de levenszin van de natie,
- De staats-, regerings- en economische leiding,
- De inrichting van de persoonlijke levenssfeer van de individuele volksgenoot.

Wanneer we nadenken over de nationaalsocialistische volksstaat, dringt het eerste niveau zich het sterkst op: de zin van ons historische bestaan. Zoals een individu wanhopig wordt en zijn geluk en leven verliest wanneer het hem niet lukt deze met betekenis te vullen, zo vervalt ook een natie tot zelfvernietiging wanneer zij haar historische zending verliest, geen zin meer in zichzelf ziet, of wanneer verschillende zingevingen strijden om de ziel van de volksmassa’s.

Deze toestand is opvallend in het democratische regime van het Westen. Zij noemen zichzelf “pluralistische samenlevingen”, wat betekent dat zij – althans in theorie – elke politieke, wereldbeschouwelijke en religieuze overtuiging volledige vrijheid gunnen. Bij onze analyse van het liberaal-kapitalisme hebben we echter vastgesteld dat deze vrijheid, bijvoorbeeld in de Bondsrepubliek Duitsland, zeer beperkt is. De zogenaamde “Vrijheidelijk-Democratische Grondorde” (VDG) dient als bindende basis van de bezettings-Duitse samenleving en grondvest daarmee een liberale wereldbeschouwingsstaat. In werkelijkheid dient de VDG slechts om een kleine laag volksvreemde

elementen aan de macht te houden.

Terwijl de democraten hun eigen beginselen – zoals het grondrecht op vrijheid van meningsuiting en vergadering – dagelijks schenden, ontbreken echte rechten voor de eenvoudige volksgenoot volledig, zoals het recht op werk. Een zingeving van het nationale leven wordt niet eens geprobeerd, zeker niet sinds het herenigingsgebod van de grondwet in de praktische politieke arbeid volledig is opgegeven. Hoewel de grondwet in theorie niet eens zo slecht is, deugt zij absoluut niet als gemeenschappelijke wereldbeschouwelijke basis voor onze natie. Het

behoud van de macht van een heersende kliek zonder visie of doel kan geen bindende grondslag zijn. Toch is de resterende vrijheid, die groepen kunnen benutten die het systeem niet als vijand maar als een soort hofnar ziet, voldoende om de eenheid van ons volk te verhinderen en het daarmee hulpeloos naar de klippen van de toekomst te sturen.

Voor ons nationaalsocialisten heeft het rechts- en maatschappijsysteem van het Westen daarom slechts een instrumentele betekenis. Wij erkennen de wetten van de democraten enkel om ze te elimineren en zo het volk de weg naar een zekere toekomst te banen. De zin van ons volkse bestaan moeten we elders zoeken. De grondvoorwaarde voor deze zingeving is echter het voortbestaan van een natie. Recht en vrijheid zijn ondeelbaar.

Ook het Duitse volk moet zijn recht op eenheid en de vrijheid tot onafhankelijke inrichting van zijn volksleven herwinnen. Zolang Groot-Duitsland niet als staat handelingsbekwaam is georganiseerd en zijn bestaan door vredesverdragen kan worden beveiligd, blijft Duitse politiek altijd voorlopig en onzeker. Alleen op basis van recht en vrijheid van ons volk krijgen onze overwegingen over de volksstaat betekenis.

Zoals eerder vermeld, is Groot-Duitsland een natuurlijk recht van ons volk. De strijd om Groot-Duitsland is een beslissende toetssteen: hier blijkt wie werkelijk vecht voor recht en vrijheid van ons volk en wie daar slechts over spreekt. In de strijd om Groot-Duitsland heeft de Duitse vrijheidsbeweging zich verenigd, en hier heeft de democratie elk moreel recht verloren om de lotgevallen van ons volk verder te sturen.

Gezien de wereldsituatie is het vergeeflijk dat de hereniging, zelfs meer dan dertig jaar na de wapenstilstand, een moeilijk bereikbaar doel is gebleven. Het is echter een misdaad tegen de historische zending van ons volk dat de democraten hebben toegelaten dat de eenheid vandaag noch als doel, noch als taak wordt gevoeld.

De vrede

Het nationaalsocialisme is de vrede!

Geen ander begrip is door democraten en bolsjewisten zo misbruikt als “vrede” en “vredepolitiek”. Dit komt waarschijnlijk doordat de “kruistochtgangers voor democratie en menselijkheid” – de geallieerden van de Tweede Wereldoorlog en hun Duitse dienaren – er niet in de verste verte in zijn geslaagd een vredesorde te scheppen en de oorlog tegen Duitsland daadwerkelijk te beëindigen. Des te meer praten zij erover en proberen zij de volken van Europa te overtuigen dat er al meer dan dertig jaar vrede heerst.

Dat is, zowel moreel als juridisch, onjuist. Zolang Europa en Duitsland – het hart van het continent – verdeeld en overgeleverd zijn aan vreemde machten, kan van vrede geen sprake zijn. Niet alleen het Duitse volk, maar alle naties van Europa zijn in meer of mindere mate afhankelijk van de twee supermachten en worden belemmerd in hun vrije zelfbeschikking om hun toekomst vorm te geven. De gruwelijke, bloedende grens dwars door Duitsland en de roof van grensgebieden, die samen ongeveer een kwart van het rijksgebied uitmaken, zijn voor Duitsland vanzelfsprekend nog pijnlijker dan de situatie van andere volken. Ons medeleven gaat echter ook uit naar hen die bedreigd worden met volksdood, zoals de Baltische volken en de Oekraïense natie. Hier van vrede spreken is spottend cynisme, een vuistslag in het gezicht van de onderdrukte volken in Oost en West.

Zolang recht en vrijheid voor alle naties van Europa niet zijn veiliggesteld, leven we in een naoorlogse orde die niet gebaseerd is op een vredesluiting, maar op de wapenstilstandsafspraken van mei 1945. Het is het doel van de Duitse vrijheidsbeweging om een echte vredesorde in Europa te grondvesten en daarmee de onzalige naoorlogse orde te vervangen door een westers-volkse nieuwe orde in heel Europa!

Het nationaalsocialisme is de vrede!

De morele kant sluit aan bij de juridische situatie. De Duitse Wehrmacht legde op 8 mei 1945, gezien de hopeloze militaire situatie, de wapens neer. Deze capitulatie beperkte zich uitsluitend tot het beëindigen van de oorlogshandelingen en raakte noch het bestaan van het Groot-Duitse Rijk, noch zijn interne orde. De door de Führer aangestelde rijkspresident, grootadmiraal Dönitz, en zijn regering werden door de geallieerden de facto als machthebbers erkend. Zij eisten geen afzonderlijke capitulaties van de fronteenheden, maar onderhandelden met het onder de rijksoverheid vallende oppercommando van de Wehrmacht over de details van de totale capitulatie. Het gevolg van de onvoorwaardelijke capitulatie was de volledige bezetting van het rijksgebied door de vier geallieerde overwinnaars. Deze stap veranderde niets aan de juridische status van het rijk en zijn regering, die tot dat moment nog grotendeels controle had en wier besluiten door militaire en bestuursinstanties werden uitgevoerd. De bezettingsheerschappij en de onrechtmatige arrestatie van de rijksoverheid onder grootadmiraal Dönitz, enkele weken later, verhinderden slechts het daadwerkelijk uitoefenen van de regeringstaak.

Het is belangrijk om voor ogen te houden dat de overname van de macht door de bezettingsmachten, de deling van het rijk, de afscheiding van de Oostmark en andere grensprovincies, en de latere installatie van een democratische en een bolsjewistische schaduwregering in de respectievelijke bezettingszones, veel met macht en geweld, maar weinig met volkenrecht en niets met de vrijheid van een volk te maken hebben om zijn interne orde zelf vorm te geven. De ongeëvenaarde bandietenstreek van de arrestatie van een rechtmatige regering en de willekeurige machtsgreep van de bezetters in een land dat slechts militair had gecapituleerd, is geen rechtscheppende daad, maar een duidelijke schending van het volkenrecht. Hieruit volgt:

<u>Alle Duitse naoorlogse regeringen, dus de BRD, de DDR en Oostenrijk, zijn en waren illegaal!</u>

De enige rechtmatige vertegenwoordiger van het Groot-Duitse Rijk is rijkspresident Dönitz, die nooit is teruggetreden en de naoorlogse orde van de overwinnaars nooit heeft erkend. Het Groot-Duitse Rijk rustte in wezen op drie pijlers:

1. **De Wehrmacht** capituleerde in 1945 onvoorwaardelijk. Een poging – bijvoorbeeld als weerwolf-ondergrondse organisatie – om deze wapenstilstand te breken, zou kansloos zijn geweest.

2. **De Rijksregering**, als middelpunt van het staatkundig organisme, ging na de dood van de Führer over op grootadmiraal Dönitz. Hij is derhalve nog steeds – tot zijn aftreden of dood – het rechtmatige staatshoofd van het Groot-Duitse Rijk, maar neemt om leeftijdsredenen niet meer deel aan de politieke strijd om Duitsland. Hij heeft echter geen bezwaren geuit toen de spreker van de Duitse Rijksdag en leider van de "Vrijheidsbeweging Duits Rijk", kameraad Manfred Röder, de staatsrechtelijke vertegenwoordiging van het rijk overnam. Of deze stap zinvol was, zal de toekomst uitwijzen.

3. **De NSDAP** werd met de wet over de eenheid van partij en staat uitgeroepen tot de enige politieke drager van de wil van de natie. De beweging is derhalve, ook nu nog, de onbeperkt handelingsbekwame en rechtmatige woordvoerder voor volk en rijk.

Deze juridische overwegingen hebben voor de politieke strijd om Groot-Duitsland slechts beperkte waarde. Het is echter essentieel om steeds voor ogen te houden hoe broos de volkenrechtelijke grondslagen van de bezettings-Duitse naoorlogse regimes in Oost en West zijn en waarom wij de bezettingsomstandigheden bestrijden.

Wij nationaalsocialisten eisen het einde van de naoorlogse tijd! Dit betekent concreet:

- De opheffing van het NS-verbod,
- Het herstel van de handelingsbekwaamheid van het Groot-Duitse Rijk,
- Erkenning van de territoriale integriteit en de nationale soevereiniteit van de Duitse natie,
- Onmiddellijke opname van vredesonderhandelingen met als doel een algeheel Europees vredesverdrag, dat een veilig en vrij samenleven van de volken mogelijk maakt en de weg naar een noodzakelijke volkse, rasbewuste nieuwe orde niet blokkeert.

Het nationaalsocialisme is de vrede!

In feite is de Duitse vrijheidsbeweging de enige politieke groepering in ons land die het begrip "vredepolitiek" serieus neemt. Vredepolitiek is de poging tot het overwinnen van de naoorlogse orde. Een vredesverdrag beoogt een echte verzoening van de westerse naties op basis van recht en vrijheid. Alleen een dergelijke vredepolitiek kan de Tweede Wereldoorlog tegen Duitsland werkelijk beëindigen en ons de zekerheid geven dat er in Europa nooit meer een broederoorlog zal zijn.

Het nationaalsocialisme is de vrede!

Wij nemen de verkondigers van de frasen van "democratie" en "menselijkheid", de zelfbenoemde "ridders van het volkenrecht", bij hun woord. Wij doen een oproep aan de voormalige vijandmachten en hun collaborateurs: "Erken de Duitse vrijheidsbeweging als vertegenwoordigster van de Duitse natie en laat ons een vrede van recht en vrijheid sluiten! Aan ons nationaalsocialisten ligt het niet dat Duitsland nog steeds verdeeld is en Europa slechts een op geweld steunende rust kent en geen echte vrede!"

De nationale vrijheidsstrijders en de volken van Europa zijn het al lang eens. Zij zeggen: “Nooit meer oorlog tussen de blanke volken! Wij willen de vrede!” Als democraten en bolsjewisten weigeren de geweldmethoden van de naoorlogse tijd af te zweren en het volkenrecht te eerbiedigen, zullen de vrijheidsstrijders – nationaalsocialisten, nationale socialisten en fascisten van Europa – hen wegvagen en een vrede van de volken sluiten!

Het nationaalsocialisme is de vrede!

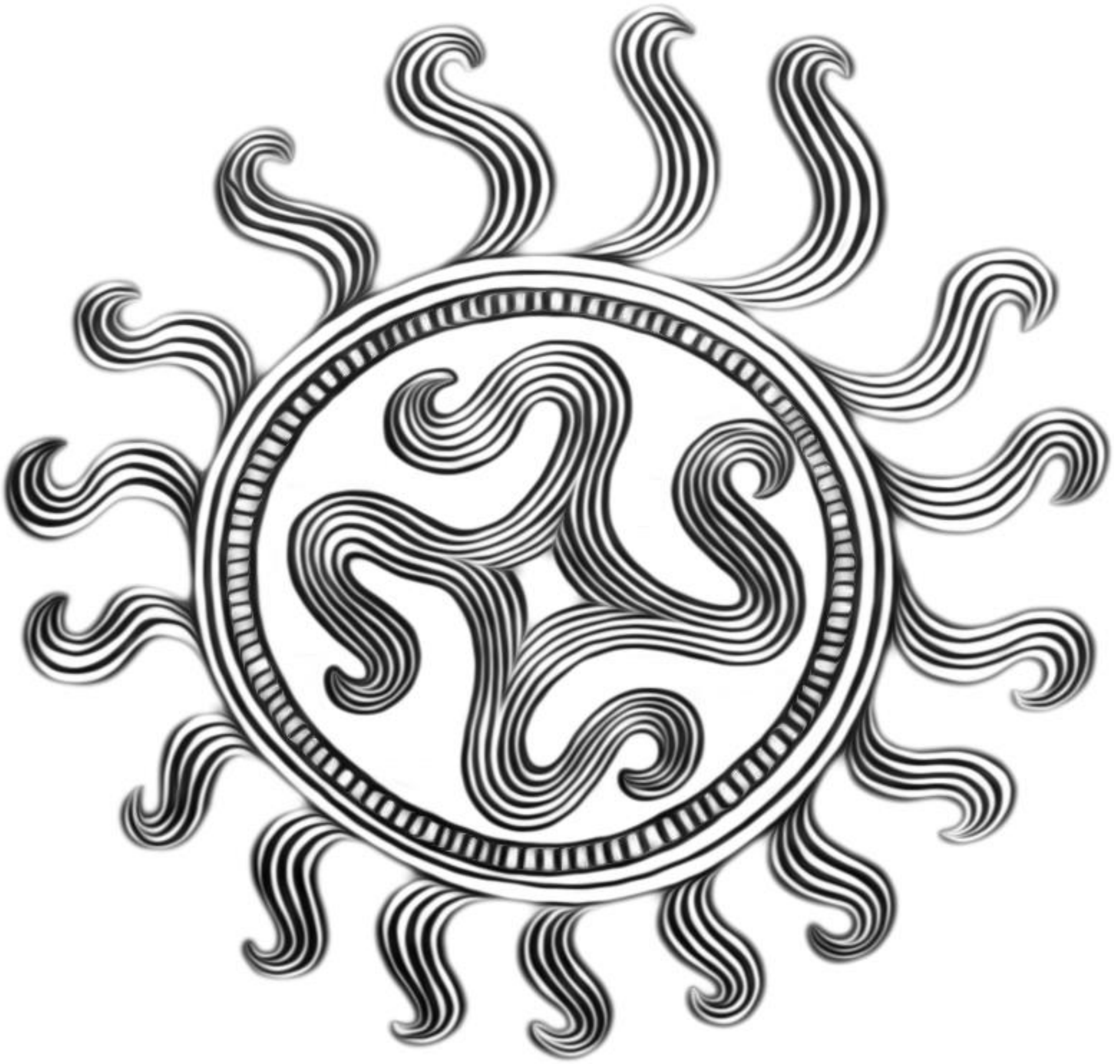

Wereldmacht en wereldpolitiek

De wereldwijd groeiende krachten van het nationalisme doorbreken de bipolaire wereldorde, de opsplitsing van de aarde tussen de supermachten VS en USSR. Nieuwe machtsblokken ontstaan, en grote naties ontwaken – China, Arabië en Brazilië zijn slechts enkele voorbeelden. Voor ons biedt deze ontwikkeling drie voordelen:

1. Het einde van de tweedeling van de wereld leidt tot een versoepeling van oude machtsblokken. Een bondgenootschap met nieuw ontstane wereldmachten vergroot de kansen op een neutrale politiek van de "derde weg", die de scheiding van Duitsland en Europa kan overwinnen.

2. De nieuwe machten behoren niet tot de overwinnaarsorde van de Tweede Wereldoorlog. Zij benaderen Duitsland onbevooroordeeld en soms zelfs vriendelijk. Hun groeiende invloed verzwakt de macht van de overwinnaarsmachten VS en USSR en versoepelt de wurggreep waarin deze ons volk decennialang hebben gehouden. De overwinnaarsmachten Groot-Brittannië en Frankrijk zijn reeds vervallen tot historische schaduwen en zullen de wedergeboorte van Duitsland niet verhinderen.

3. De nieuwe machten definiëren zich vaak als blokvrij en zijn potentiële partners in een nationalistisch wereldfront, dat zich antidemocratisch, antikommunistisch en antizionistisch moet opstellen. In dit wereldfront kan een nationaalsocialistisch Duitsland een zinvolle rol spelen. Hier ligt de basis voor de Duitse wereldpolitiek.

Het noemen van mogelijke bondgenoten in deze context impliceert geen vooruitname op de toekomstige oriëntatie van de Duitse buitenlandse politiek, noch de bewering dat deze staten in hun huidige staats- en regeringsvorm al geschikt zijn voor een dergelijke politiek. Het gaat om iets anders: de nationaalsocialistische volksstaat moet uitgroeien tot een leidende macht onder de blokvrije landen en zich aansluiten bij een nationalistisch wereldfront dat de naoorlogse orde zal wegvagen. Dit front kan dienen als voorloper van een volkerengemeenschap gebaseerd op volkse en rasbewuste grondslagen. Duitsland zal dus opnieuw een actieve rol spelen in de wereldpolitiek.

Duitsland is een wereldmacht die tot nu toe aarzelt om zijn aanzienlijke invloed in te zetten ter bevordering van nationale belangen. Dat zullen wij veranderen. Wij kunnen niet wachten tot andere machten handelen in ons voordeel. Wij zullen zelf handelen!

Levensruimte

Wereldmachtpolitiek kunnen op lange termijn alleen staten bedrijven die beschikken over voldoende levensruimte. Levensruimte betekent echter niet louter heerschappij over een groot gebied, zoals Mussolini meende, die in zijn imperiale eerzucht voor Italië in Noord-Afrika en Abessinië "woestijnen verzamelde". Levensruimte omvat veel meer:

- **Zeker gestelde voedselbasis**: Een wereldmacht moet in staat zijn zichzelf te voeden, desnoods autarkisch. Zij mag zich niet blootstellen aan het gevaar van een blokkade die haar levensader treft. De verwoestende blokkade van het keizerrijk door de Entente-machten in de Eerste Wereldoorlog, die aanzienlijk bijdroeg aan het uiteenvallen van het thuisfront, bewijst dit.
- **Zeker gestelde grondstoffenbasis**: Wat voor voedsel geldt, geldt in nog sterkere mate voor grondstoffen. Een wereldmacht moet ten minste voor afzienbare tijd zelfvoorzienend zijn of gegarandeerde toegang hebben tot essentiële grondstoffen.
- **Zeker gestelde bevolkingsbasis**: Een wereldmacht moet ook vandaag nog beschikken over een voldoende grote bevolkingsomvang.

De gigantische strategische tangbeweging aan het oostfront en het Afrikafront tijdens de Tweede Wereldoorlog, waarbij het Kaukasusleger en het Afrikakorps elkaar op Turks grondgebied hadden kunnen treffen, had oorlogsbepalend kunnen zijn. Maar de krachten van een tachtig-miljoenenvolk waren, zelfs bij uiterste inspanning, ontoereikend. De opmars stokte in de Kaukasus en voor Egypte.

Als Duitsland wil doordringen tot de kring van wereldmachten, moet het een heerschappijgebied verwerven dat de zelfvoorziening van minstens honderd miljoen Duitsers op het gebied van voedsel en grondstoffen mogelijk maakt. Adolf Hitler onderkende dit al vroeg, en hier ligt de beslissende reden voor de onvermijdelijkheid van de oostexpansie van het Groot-Duitse Rijk. Er was niet alleen een onoverbrugbaar conflict tussen de nationaalsocialistische wereldbeschouwing en de bolsjewistische ideologie, maar ook een wereldhistorische strijd tussen de Duitse en de sovjet-wereldmacht. De criminele blindheid van het Westen, dat in zijn antifascistische waan niet onze rug dekte maar zich verbond met het bolsjewisme, leidde ertoe dat de Sovjet-Unie uitgroeide tot een wereldmacht die de vrijheid van de hele wereld bedreigt.

Wij, nationaalsocialisten van de nieuwe generatie, moeten radicale consequenties trekken uit deze strijd om wereldmacht. Het gedrag van het Britse Rijk en de Verenigde Staten tijdens de Tweede Wereldoorlog toont dat de hoop op een anticommunistisch eenheidsfront met de westerse systemen een illusie was. Op deze illusie berustte echter de nationaalsocialistische politiek van oostexpansie, die van de Sovjet-Unie een "Duits Indië" wilde maken en rekende op de neutraliteit van het Westen. De verkeerde inschatting van de Engelse en Amerikaanse politiek leidde tot een twee- en meerfrontenoorlog, die, in samenwerking met zionistische en reactionair-vrijmetselarijachtige machinaties, onze nederlaag veroorzaakte. Het antwoord daarop kan vandaag alleen een duidelijke frontstelling tegen de westerse systemen zijn, gecombineerd met verzoening en nauwe samenwerking tussen Germanen en Slaven.

Het nationaalsocialisme verzacht zijn idee van oostexpansie! Onze territoriale eisen in het oosten beperken zich tot de grenzen van 1 september 1939. Het verzachten van de oostexpansie betekent echter niet dat we nu in het westen of elders de nodige levensruimte willen veroveren. De tijd van gewelddadige veroveringen en blanke broederoorlogen is evenzeer voorbij als die van de grote koloniale rijken. Hooguit blijft de vraag of de zwart-Afrikaanse staten niet hun onvermogen tot zelfbestuur en

onafhankelijkheid hebben bewezen. Maar zelfs in Afrika kan Duitsland zonder rugdekking van het Westen of het Oosten geen levensruimte meer veroveren. Dit zou een kostbare oorlogsvloot vereisen, die niet in het belang van de Duitse politiek ligt.

Het opgeven van een wereldmachtpositie zou verraad zijn aan de taak van Duitsland in de wereld en het begin van het einde van het Arische ras in Europa. Alleen de Germanen, het kernvolk van het blanke ras, hadden de kracht om het blanke ras te redden, de rassenoorlog te winnen en een nieuwe wereldorde te scheppen. Tegelijkertijd hebben wij nationaalsocialisten geen belang bij een nieuwe broederstrijd tussen blanke naties, die ons ras zijn laatste machtsposities zou kosten en Duitsland volledig zou uitwissen. Zelfs de rechtmatige grenzen van het Groot-Duitse Rijk op 1 september 1939 zijn echter ontoereikend om de autarkie van minstens honderd miljoen Duitsers te waarborgen.

Daarom erkennen wij een nieuwe, eigenstandige taak voor het nationaalsocialisme van de jonge generatie. Hoewel we blijven vechten voor voldoende levensruimte voor de Duitsers, in overeenstemming met de wetten van de levensstrijd, moeten we duidelijk nieuwe wegen bewandelen. De benodigde levensruimte omvat de gehele Middellandse Zeeregio: heel Europa, Turkije, Iran en heel Arabië – een uitgebreid *Imperium Romanum*!

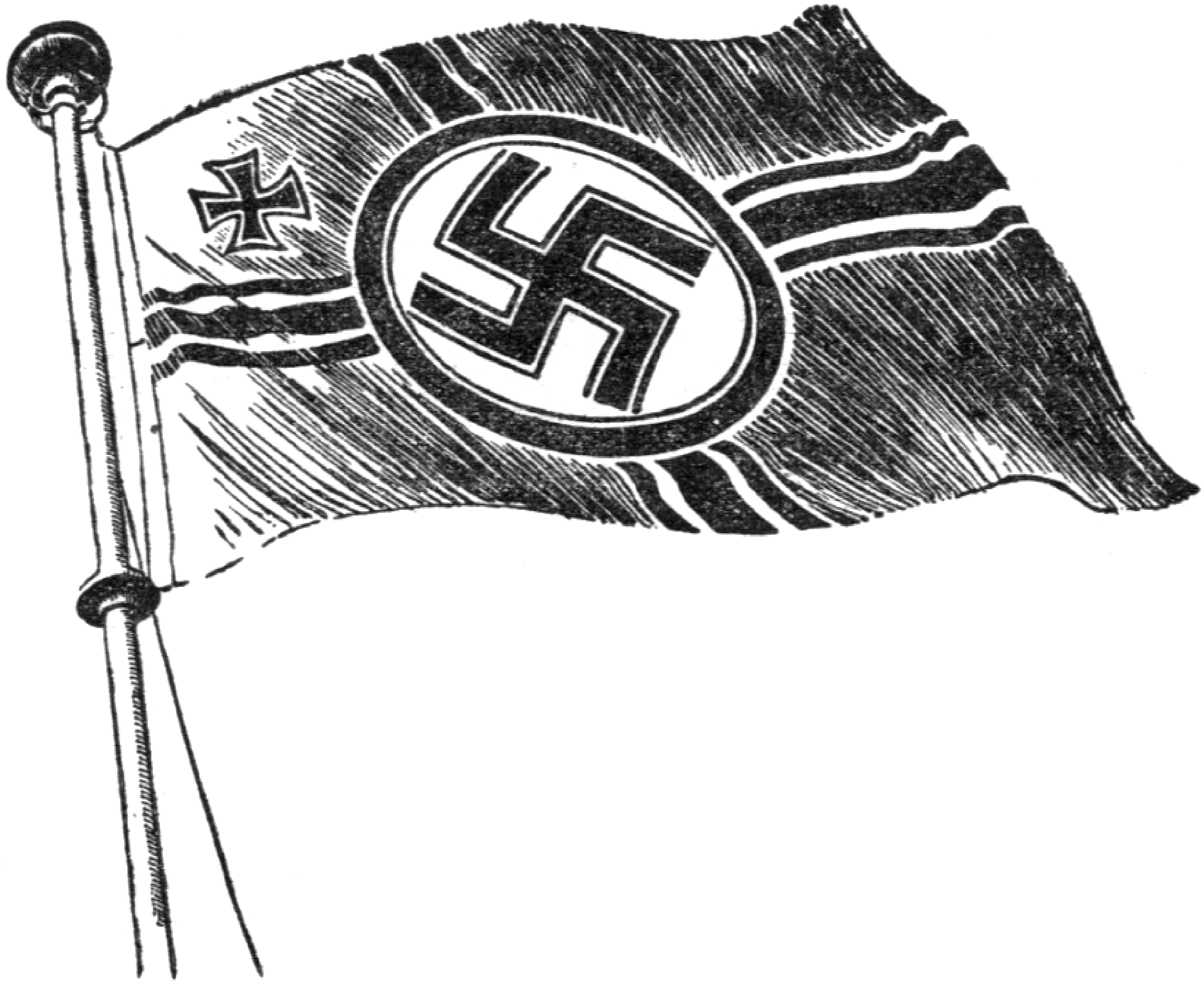

De rijksgedachte

Er bestaat een oude band tussen de naties van het Avondland en het Morgenland: de rijksgedachte. Eeuwenlang verzekerden de ijzeren legioenen van Rome de eenheid van de Middellandse Zeeregio. Ook na de ondergang van het Romeinse Rijk bleef de rijksgedachte – althans als idee van westerse eenheid – levend. Haar dragers waren de sterkste Europese rassen: in het westers-Romeinse deel de Germanen, en in het oosters-Romeinse gebied, na de val van Byzantium, de Slaven. In het westen ontstond het *Heilige Roomse Rijk van de Duitse Natie*, het Eerste Rijk van de Duitsers; in het oosten het rijk van de Russische tsaren, die Moskou het *Derde Rome* noemden en de Byzantijnse dubbeladelaar als symbool voerden.

Germanen, Slaven, Romanen, Arabieren, Perzen en Ottomanen zijn de gemeenschappelijke dragers van een toekomstige eenheid in deze regio. De islam, als verbindende kracht tussen de volken van het Oosten, de herislamisering in Perzië, en de rasselijke eenheid van Germanen en Slaven brengen de rijksgedachte ook naar delen van de Europese en morgenlandse wereld die vroeger niet door Rome werden beheerst. Hoewel de eenheid van de oude wereld sinds de val van het *Imperium Romanum* verbroken bleef, werd steeds opnieuw gepoogd deze te herstellen:

- In de tweede helft van het eerste millennium verenigden de Arabieren de zuidelijke Middellandse Zeeregio en drongen in het oosten door tot Byzantium (het huidige Istanboel) en in het westen tot Zuid-Frankrijk. Deze expansie vermengde in Europa de resten van de Romeinse erfenis met de nieuwe Arabische hoogcultuur. Het gebruik van Arabische cijfers, dat tot op heden voortduurt, is hiervan een opvallend voorbeeld. In literatuur, taal en wetenschap is de Arabische invloed op de Europese geestesgeschiedenis onmiskenbaar.

- De Ottomanen, erfgenamen van het Arabische wereldrijk, veroverden Byzantium en maakten het direct tot hoofdstad van hun rijk. Hun expansie stopte pas voor Wenen, waar een Europees leger de Turkse sultan, die zichzelf zag als opvolger van de oosters-Romeinse keizers, terugdrong. Tot aan het einde van de 19e eeuw beheersten de Ottomanen grote delen van Zuidoost-Europa. In de Eerste Wereldoorlog waren Duitsers en Ottomanen bondgenoten, en ondanks hun militaire en politieke zwakte was Turkije, dat nog steeds heel Arabië beheerste, een trouwe, dappere en vastberaden bondgenoot van het Duitse Rijk. Een Duitse overwinning in de Eerste of Tweede Wereldoorlog, waarin de Arabieren met ons verbonden waren, had de Middellandse Zeeregio voor het eerst in eeuwen kunnen herenigen.

Maar niet alleen vanuit het Morgenland waren er pogingen, geïnspireerd door de Romeinse rijksgedachte, om de eenheid van de wereld te herstellen:

- De tsaren, als opvolgers van de oosters-Romeinse keizers in Byzantium, bevorderden het panslavisme – de eenheidsstrevingen van het Slavische ras in Oost-Europa – en vergaten nooit hun aanspraak op Byzantium en de toegang tot de Middellandse Zee. Deze constante van het imperiale Russische machtsstreven bleef, ondanks andere motieven, ook onder het bolsjewisme onveranderd.

- Het katholieke christendom, de basis van de middeleeuwse cultuur en heerschappij, noemt zich nog steeds *rooms-katholiek* en eist onderwerping aan de Romeinse *Pontifex Maximus*, de bisschop van Rome. Talrijke kruistochten brachten niet alleen de zogenaamde “heilige plaatsen” in Palestina tijdelijk onder rooms-westerse macht, maar onderwierpen zelfs Byzantium voor enige tijd.

- Napoleon, die zichzelf zag als opvolger van Karel de Grote en zich tot keizer van het Avondland kroonde, voerde niet alleen oorlog in Egypte, maar gaf zijn zoon de symbolische titel *koning van Rome*, waarmee hij voor zichzelf en zijn erfgenamen de heerschappij in de Romeinse traditie claimde.

De eigenlijke erfgenamen van het Romeinse Rijk waren en zijn echter de Germanen. Tot 1805 bestond het *Heilige Roomse Rijk van de Duitse Natie*. Zowel het Tweede Rijk van de Hohenzollern als het Derde Rijk vochten tevergeefs voor een groot wereldrijk dat West- en Oost-Europa, Turkije, Perzië en Arabië onder Duitse heerschappij zou verenigen – het gebied dat wij nog steeds als levensruimte van ons volk beschouwen. Hoewel weinigen zich dit nog bewust waren, stelde deze strijd ons in de lijn van een eeuwenoude traditie.

De tijd van gewelddadige machtsuitbreiding en grote veroveraars is voorbij. Eeuwenlang hebben Arabieren, Ottomanen, Slaven, Romanen en Germanen, bewust of onbewust, gestreefd naar een wereldrijk zoals dat van de Romeinen, om met geweld de oude eenheid te herstellen. Vandaag vertegenwoordigen wij, nationaalsocialisten, de rijksgedachte, die ons ooit weer in staat zal stellen wereldmachtpolitiek te bedrijven en de macht van het zionisme te weerstaan. Tot nu toe is slechts het fundament van de eenheid van de rassen en volken van de Romeinse wereld zichtbaar: hun gemeenschappelijke geschiedenis en de voortdurende pogingen om de verloren eenheid te herstellen. Dit alleen is echter te weinig. Een lang vervlogen tijd, die weinigen nog bewust is, biedt onvoldoende basis voor hedendaagse politiek. Wat zijn dan de gemeenschappelijke belangen en doelen van deze volken?

I. Zionisme – de strijd tegen de gemeenschappelijke wereldvijand

Niets bevordert de vriendschap tussen volken en rassen zozeer als een gemeenschappelijke vijand. De voornaamste vijand van alle volken in de Europees-Arabische levensruimte is het zionisme, dat via internationalisme, kapitalisme en communisme probeert de ontwakende naties te onderwerpen. Of we het willen of niet: een vernieuwd nationaalsocialistisch Duitsland, dat de naties van Europa in een Arische volkerengemeenschap verenigt, zal onvermijdelijk het zionisme als verbitterde vijand tegenover zich vinden. Daarom staan alle blanke en Germaanse volken van West-Europa schouder aan schouder in de antizionistische vrijheidsstrijd, zich bewust van de noodzaak van eenheid onder alle nationale krachten.

Dit geldt ook voor de Slavische volken van Oost-Europa. In landen als Polen, Roemenië, Kroatië en Rusland leven sterke antisemitische stromingen, zo krachtig dat zelfs communistische regeringen ze niet kunnen negeren. Het is niet onze taak om de naties van Oost-Europa hun politieke orde voor te schrijven. Uiteraard volgen wij hun vrijheidsstrevingen in het communistische machtsblok met sympathie. Na hun bevrijding zullen deze naties waarschijnlijk een gemeenschappelijke politieke weg zoeken in een nieuwe orde, gebaseerd op antizionisme – dat altijd ook antikapitalisme en antikommunisme omvat – en Slavische eenheid, het panslavisme. Wij willen deze volken niets opleggen; zij zullen in hun eigen nationale vrijheid en soevereiniteit hun lot vormgeven. Zij moeten zelfstandig beslissen of Rusland de leidende Slavische grootmacht blijft. Maar op basis van Slavische eenheid, die het gemeenschappelijke lot van alle blanke volken erkent en zich keert tegen de wereldpest, kan een nieuwe orde in heel Europa ontstaan en de rijksgedachte worden verwezenlijkt.

Wie zich verdiept in de oppositionele stromingen, vooral in de Sovjet-Unie, weet dat dit geen ijdele dromen zijn. Er bestaat een Russisch nationalisme met sterke raakvlakken met fascistische en nationaalsocialistische ideeën. Dit nationalisme, geworteld in blank rassenbewustzijn, panslavisme en

antizionisme, vormt waarschijnlijk de krachtigste oppositiebeweging in de huidige USSR. Ik verwijs hierbij naar het *Manifest van de Russische Patriotten*, dat sinds 1971 in de ondergrond wordt verspreid.

De overige naties van de Europees-Arabische levensruimte – Ottomanen, Perzen en Arabieren – worden verenigd door de islamitische religie. De islam is in deze regio de sterkste geestelijke en politieke kracht en een natuurlijke bondgenoot van een nationaalsocialistisch Europa. Niemand hoeft de Arabische natie antizionisme bij te brengen; de joodse landroof in Palestina spreekt voor zich. Ook in Iran en Turkije leidt de groeiende invloed van de islam tot een sterkere frontvorming tegen het zionisme. Een nationaalsocialistisch Duitsland zal hier overal trouwe en betrouwbare vrienden vinden, omdat onze steun aan hun antizionistische strijd – in tegenstelling tot die van de Sovjet-Unie – oprecht en vastberaden is. Aan de eerlijkheid en vastberadenheid van de vijandschap tussen nationaalsocialisme en zionisme bestaat geen twijfel.

Het nationaalsocialisme verenigt de volken van Europa in Oost en West, de islam die van het Morgenland. Beide erkennen in het zionisme hun gevaarlijkste vijand. Dit is de tweede band die de Europees-Arabische levensruimte samenbindt.

II. Nationalistisch wereldfront – de strijd tegen uitbuiting en onderdrukking
Onder de banier van blokvrijheid, derde wereld en de strijd tussen ontwikkelings- en industrielanden heeft zich de afgelopen twintig jaar een nationalistisch wereldfront gevormd dat vecht tegen uitbuiting en onderdrukking. Het nationaalsocialisme bekijkt de huidige samenstelling van dit wereldfront uiterst kritisch, zoals ik elders in het hoofdstuk over de Arische volkerengemeenschap uitvoerig heb uiteengezet.

Onze afkeer van de heersende systemen in Oost en West maakt dat we het nationalistische wereldfront zien als een mogelijke bondgenoot tegen zionisme, kapitalisme en communisme. Echter, in de rassenoorlog mogen we niet aan de verkeerde kant van het front belanden door de eisen van ontwikkelingslanden te steunen en zo het einde van het blanke ras te bespoedigen. Hier ligt een belangenconflict dat alleen kan worden opgelost door de ontwikkelingslanden niet als eenheid te behandelen, maar met enkele van hen bijzondere relaties aan te gaan die wederzijds voordelig zijn. Het zou bijvoorbeeld in het belang van het blanke ras zijn geweest als de VS Zuid- en Midden-Amerika verstandig hadden behandeld en ontwikkeld, in plaats van deze regio's in ellende te laten verkommeren om ze vervolgens uit te buiten. Een door Duitsland geleid Europa moet deze misdadige politiek vermijden en een bijzondere band opbouwen met de volken van zijn levensruimte.

Onze levensruimte omvat heel Europa, de Arabische wereld, Perzië en Turkije, en de rijksgedachte is geschikt om een nieuw nationalistisch wereldfront van deze volken te grondvesten. Een nauwe alliantie tussen Avond- en Morgenland kan uitgroeien tot de sterkste macht op aarde. De islam is de enige geestelijke kracht die nergens in tegenspraak is met nationaalsocialisme en fascisme, maar deze idealen aanvult. De kennis en technische standaard van Europa, gecombineerd met de natuurlijke reserves van het Oosten, zullen de welvaart in deze regio verzekeren en op een duurzame basis plaatsen. Onderdrukking en uitbuiting door internationalistische krachten zullen tot het verleden behoren. De Europees-Arabische levenscirkel is de wereldmacht van de toekomst.

III. De derde weg – strijd tegen kapitalisme en communism
De eenheid van de Europees-Arabische levensruimte zal niet alleen een ordelijke macht zijn, maar ook een wereldbeschouwelijk tegenwicht tegen het materialisme. Nationaalsocialisme en islam delen niet alleen hun vastberaden antizionisme, maar ook hun afwijzing van kapitalisme en communisme. Opmerkelijk is dat de nationaalsocialistische eis tot het breken van de renteslavernij een equivalent

vindt in de geboden van de profeet Mohammed. De rentesystematiek vormt immers het hart van het kapitalistische economische systeem.

De anticommunistische houding van de islamitische wereld is eveneens onbetwist. Niemand moet zich laten misleiden door de tijdelijke sovjetinvloed in deze regio: de Arabische naties wendden zich tot de USSR omdat de VS, volledig beheerst door zionistische krachten, eenzijdig de joodse staat steunen. De teleurstelling over de wankelmoedige en besluiteloze hulp van de communisten is groot. Een nationaalsocialistisch Duitsland kan de sovjetinvloed in de islamitische wereld snel doorbreken, omdat het een geloofwaardige en moedige bondgenoot is.

IV. De geopolitieke logica

De rijksgedachte van de eenheid van Avond- en Morgenland vindt haar grondslag in historische traditie. De naties van deze regio delen gemeenschappelijke vijanden – zionisme, kapitalisme en communisme – en erkennen hun wereldbeschouwelijke raakvlakken: nationalisme en volkse, niet-marxistische socialisme. Dit alles legt de basis voor een gemeenschap van beide cultuurkringen. De geopolitieke logica is echter doorslaggevend: de regio – West- en Oost-Europa, Turkije, Iran en Arabië – vertoont alle kenmerken van een beveiligde en toekomstgerichte levensruimte. Mens en techniek, economie en industrie, landbouw en grondstoffen, cultuur en beschaving, traditie en gemeenschappelijke belangen, kennis en ervaring – alles is in hoge mate aanwezig en kan in vruchtbare eenheid leiden tot een nieuwe bloei. Dit is de natuurlijke levensruimte van de Duitsers. Als erfgenamen van Rome nemen de Germanen onder Duitse leiding hun historische zending weer serieus. Avond- en Morgenland horen bij elkaar.

Het nationaalsocialisme en de islam zijn de pijlers van het nieuwe rijk. Een Europees rijk zal opnieuw verrijzen, uitgroeien tot een wereldrijk en de toekomst van ons volk verzekeren. Deze ontwikkeling zal een lange tijdsspanne beslaan. Ik formuleer bewust langetermijnvisies, zonder rekening te houden met onmiddellijke realisatiemogelijkheden. Het gaat erom doelstellingen te ontwikkelen voor het volgende millennium en ons volkse en nationale leven zin en hoop te geven. De noodzaak om het Duitse volk voldoende

levensruimte te waarborgen, vindt haar antwoord in de oprichting van een Europees rijk, waarvan het fundament niet langer het katholicisme, maar het nationaalsocialisme zal zijn.

Het belang van West-Europa in de rijksgedachte ligt in de beveiliging van de grondstoffenvoorziening en de herwinning van Europese wereldgelding. Voor Oost-Europa biedt de rijksgedachte een weg naar vrijheid van de onmenselijke dwang van het bolsjewisme. Voor de islamitische wereld ligt hier de kans om, vrij van kapitalistische en communistische onderdrukkers, een weg uit armoede en achterstand te vinden en de islam tot nieuwe bloei te brengen. Germanen, Slaven en Mohammedanen hebben elk hun eigen belang bij een nauwe verbinding binnen deze regio. Uit dit gemeenschappelijke belang zal een alliantie ontstaan, waarvan de vorm en uitwerking nu nog onvoorspelbaar zijn. Wij Duitsers hoeven onze levensruimte niet langer met geweld te veroveren: zoals het nationaalsocialisme de industrie niet hoeft te bezitten omdat zeggenschap over de economie volstaat, zo hoeft het ook de levensruimte niet met geweld te veroveren wanneer het Duitse volk de leidende kracht in de regio is en de nagestreefde eenheid van de Europees-Arabische levensruimte in het belang van alle betrokken volken ligt.

De rijksgedachte is een oude traditie in de geschiedenis van het Avond- en Morgenland, maar tegelijk een nieuwe, revolutionaire visie voor de beheersing van de toekomst. Ik heb getracht duidelijk te maken wat deze rijksgedachte inhoudt. Het gaat niet om nostalgische onzin of irreële verzinsels: het draait om de erkenning dat de Europees-Arabische ruimte de natuurlijke levensruimte van het Duitse volk is, dat nationaalsocialisme en islam samen een enorme machtsfactor vormen en de wereld kunnen veranderen. In naam van Rome heeft deze eenheid ooit bestaan. De nieuwe rijksgedachte is onze strijdkreet voor een nieuwe orde in deze regio!

Voor ras en natie

Wij stellen dat het voor het geluk en de toekomst van ons volk essentieel is om het volksleven betekenis te geven. De eerste en meest voor de hand liggende betekenis is het waarborgen van de nationale toekomst. Hiervoor heeft ons volk voldoende levensruimte nodig. Het idee van een rijk vormt het kader voor een Duitse wereldmachtpolitiek, die zich moet bewijzen in de spanning tussen onze afkeer van de gevestigde naoorlogse orde en de eisen van rassentrouw in de strijd tussen het blanke en niet-blanke ras. Dit alles geldt echter alleen onder de voorwaarde dat het nationaalsocialisme en zijn idee van de exclusieve waarde van het volksbestaan juist zijn. Dit is allerminst onomstreden, en daarom is onze beweging in de eigenlijke zin van het woord een "partij" – dat wil zeggen, een deelnemer in een geestelijk-politieke strijd. Wat zijn nu de schijnbare alternatieven voor de volkse wereldbeschouwing?

Het materialisme, dat zoals eerder beschreven schuilgaat achter de twee dominante wereldsystemen – communisme en liberaal-kapitalisme – is duidelijk niet in staat om noch het persoonlijke, noch het volksleven betekenis te geven. Het is evident dat elke staats- en regeringsvorm verplicht is zodanig te handelen dat de basisbehoeften van de burgers worden vervuld. Dit mag echter niet gebeuren door deze behoeften met geweld te onderdrukken, zoals gebruikelijk in communistische staten, noch door ze kunstmatig op te drijven, zoals kapitalistische regimes vaak doen. Dit vormt echter slechts de eerste, noodzakelijke stap. Een staat kan zich niet beperken tot het louter beheren van deze toestand zodra deze is bereikt – en in het blanke machtsgebied is dit grotendeels gelukt.

De waarborging van de levensbasis is slechts het uitgangspunt. Als hieraan geen betekenisgeving van het leven wordt toegevoegd, die bindend aan alle staatsburgers wordt overgedragen, zal op zijn laatst de stuurloze en oriënteringsloze jonge generatie in opstand komen tegen dit systeem. Het materialisme biedt geen levensinhoud en kan dat ook niet. Waar het toch als zodanig fungeert, lijkt het op een drug die het individu verdooft en de innerlijke leegte van zijn bestaan doet vergeten. Deze volksgenoten verdienen ons medelijden; het zijn ongelukkige mensen. Dit verklaart waarom juist in de rijkste en schijnbaar meest probleemloze samenlevingen van het Westen – zoals de Amerikaanse midden- en bovenklasse, Scandinavië en West-Duitsland – de hoogste zelfmoordcijfers worden geregistreerd, welstandscriminaliteit en psychische aandoeningen alarmerend toenemen, en alcohol- en drugsgebruik wanhopige proporties aannemen.

Dit zijn tekenen van een geestelijke ziekte die hele volkeren besmet. Deze ziekte heet *materialisme als levensbasis van een samenleving*. Het is duidelijk dat idealisme een fundamentele voorwaarde is voor het menselijk leven, ja zelfs datgene wat de mens wezenlijk menselijk maakt. Elk dier zorgt immers voor zijn levensonderhoud, en sommige soorten creëren zelfs hoogontwikkelde, staatachtige structuren om dit te waarborgen. Maar nog nooit heeft een mier nagedacht over de betekenis van haar omgeving of haar eigen leven. Het leven in moderne communistische en kapitalistische staten lijkt op een mierenbestaan. Tegen dit bestaan komen revolutionairen in Oost en West in opstand.

In dit verband rijst ook de vraag naar religie. In het Derde Rijk werd bij sommige gelegenheden geprobeerd de soortgebonden, heidense religie van onze voorouders nieuw leven in te blazen. Een geslaagde heropleving van de Germaanse religie zou de volkse staat een extra, stevige basis hebben gegeven. Het religieuze verlangen van de mens zou harmonieus zijn versmolten met de wereldbeschouwelijke fundamenten van het staatkundige en volkse organisme. Een soortgelijke poging werd ondernomen door de christelijk-protestantse beweging van de *Duitse Christenen*, die geenszins een nationaalsocialistische uitvinding was, maar wortels heeft die ver terugreiken. Keizer Wilhelm II schreef bijvoorbeeld in 1923 vanuit zijn Nederlandse ballingschap aan de voormalige minister van Oorlog von Stein:

Doorn, 9 september 1923

Mijn waarde Excellentie,

Hartelijk dank voor uw vriendelijke brief.

Ja, ik houd mij ijverig bezig met de Schrift. U hebt volkomen gelijk: de mensen zijn niet anders geworden dan zoals het Oude Testament ze beschrijft, maar vooral de joden niet. Zij zijn consequent dezelfde rovers, moordenaars en dieven gebleven als in de boeken van Jozua, en nog ambitieuzer en gemener in hun haat tegen vreemdelingen en christenen. Daarom heeft het Oude Testament voor mij slechts historische betekenis. Het Nieuwe ligt mij veel nader. Voor mij is de persoon van Christus alles, naast wie het Oude Testament vervaagt. Ik stel mij op de lichte hoogte onder de schaduw van de Verlosser en kijk vanaf daar neer op het diepe dal waarin het Oude Testament, overspoeld door nevels, ligt. Uit dit dal lichten afzonderlijke, door de zon beschenen bergtoppen op: de grote profeten, sommige psalmen, enkele spreuken die mij verheugen.

Voor het overige is de oude, wraakzuchtige, volkeren verdervende Jahweh een lokale god van Juda en heeft niets te maken met onze voorstelling van 'God de Vader', zoals de 'Zoon' ons die heeft geleerd. Wij zijn godskinderen door Christus, dat vermoedden onze oergermanen al toen zij tot de 'Alvader' baden, van wie de jood niets wil weten. Onze kerk faalt volkomen in deze tijd; in plaats van de zielen nationaal en monarchistisch te bezielen, blijft zij volledig 'neutraal' en verliest dagelijks terrein. De wetgevende generale synode is een toonbeeld van hulpeloze grijsaards en maakt zichzelf belachelijk. Dappere mannen zoals Doering, geliefd bij het volk, worden aangevallen! De kerk moet volks en nationaal-Duits worden, niet pseudo-joods zoals nu. Ik probeer in deze geest te werken, maar zonder succes. Rome is behendiger en actiever; het werft voor het katholieke keizerschap met joods-kapitalistische ambtenaren!

De Johanniterorde doet niets, de adel doet niets op het platteland! Wat hadden zij kunnen bijdragen aan de versterking van monarchistische ideeën in het land! Henry Ford zegt: 'De joden hebben de wereldoorlog gemaakt, helemaal alleen!' Daarom zeg ik: weg met Mozes, vooruit met Christus!

Wilhelm

Zowel het nieuwheidentum als de *Duitse Christenen* hadden de Germaanse mens een religie kunnen schenken die – vergelijkbaar met de islam in zijn cultuurkring – niet alleen het individu levensinhoud zou hebben geboden, maar ook het gehele volksleven had kunnen vormen. Beide religieuze bewegingen hebben dit echter niet uit eigen kracht bereikt. Het kan en mag echter niet de taak van de nationaalsocialistische volksstaat zijn om een staatsreligie te creëren en deze aan het volk op te leggen. Wij nationaalsocialisten bekennen ons tot een volledige scheiding van kerk en staat en tot godsdienstvrijheid.

Het katholicisme

Wij kunnen veel leren van de katholieke kerk, van haar ordestructuur en hiërarchische organisatie. Zoals de katholieke kerk bijna duizend jaar lang de mensen in haar cultuurkring een vaste geestelijke orde heeft geboden – hoe men ook over de inhoud en vormen van deze heerschappij mag denken – zo zal het nationaalsocialisme een geestelijk fundament oprichten. Daarmee maken wij een einde aan de tijd van stuurloosheid en chaos die het vroegere christelijke Avondland heeft getroffen sinds de ineenstorting van de absolute geestelijke macht van de rooms-katholieke kerk. In haar plaats treedt een rooms-avondlandse orde op nationaalsocialistische en daarmee volks- en rasbewuste grondslag.

Een militant katholicisme dat zich niet beperkt tot het religieuze domein, zoals dat in sommige fascistische bewegingen domineert en door katholieke traditionalisten wordt bepleit, is politiek niet onproblematisch. Het is echter onwaarschijnlijk dat het katholicisme zijn vormende geestelijke kracht opnieuw zal herwinnen. Het is onherroepelijk deel geworden van de 'pluralistische samenleving' en daarmee onbindend. De religie biedt nog steeds individuele mensen houvast in hun leven, maar is niet langer in staat een geestelijk-politieke vorming van een volkse gemeenschap te bewerkstelligen. Dit hoeft niet per se zo te blijven. Wanneer wij nationaalsocialisten ooit een wereldbeschouwelijk gefundeerde volksstaat hebben opgericht, is het denkbaar dat soortgebonden religieuze stromingen aan kracht winnen en het leven van ons volk beïnvloeden. Maar dat het christendom, of een andere religie, naar het voorbeeld van de herislamisering opnieuw een wereld zal kunnen vormen, is onwaarschijnlijk. Deze taak ligt bij de nationaalsocialistische beweging.

Wij hebben vastgesteld dat noch het materialisme, noch religie – welke dan ook – de geestelijke en emotionele verscheurdheid en de diepe crisis van de blanke industriestaten kan overwinnen. Dit kan alleen een wereldbeschouwing die zich verplicht weet aan de ideële traditie van ons continent. De enige erfgenaam van deze traditie is het nationaalsocialisme.

Maar, zo vragen onze tegenstanders, moet het per se het volk zijn dat als enige drager van de menselijke levensbetekenis in aanmerking komt? Zijn er geen alternatieven? Het burgerlijk-liberale individualisme predikt voortdurend de waarde van het individu en distantieert zich bewust van wat in de Duitse grondwetsbeschermingsrapporten wordt aangeduid als 'volks collectivisme'. Laten we even voorbijgaan aan het feit dat dit liberalisme, door zijn nauwe verwevenheid met het mensonterende kapitalistische economische systeem, voortdurend zijn eigen waardesysteem negeert zonder het zelf te merken. Laten we enkel de liberale ideologie bekijken: de vrijheid van het individu, zijn welzijn en zijn leven zouden de hoogste waarde zijn, waarvoor volk en staat moeten wijken. Hun taak zou in wezen slechts bestaan uit het bieden van ruimte voor de vrije ontplooiing van het individu.

Deze vergoddelijking van het individu is onzinnig. Arme, beklagenswaardige mensen zijn het die in hun korte leven – geboren worden, werken, genieten, sterven – de enige betekenis van hun bestaan zien. Dit burgerlijk-individualistische egoïsme, dat zich richt op de zestig of zeventig jaren van het eigen leven, zou alles zijn? Hoe armzalig is het om op het sterfbed te moeten zeggen: "De enige betekenis van mijn leven was mezelf vrij te ontplooien. Nu is dit leven ten einde, en het resultaat is een zinloos, leeg niets." Is zo'n leven en sterven werkelijk betekenisvol, mooi of menswaardig?

Nee! Het leven van het individu krijgt pas betekenis en waarde wanneer het boven zichzelf uitstijgt, wanneer het wordt ingezet voor iets blijvends. Zelfs als het liberalisme zijn utopische doel zou bereiken en een samenleving van 'mondige burgers' zou creëren, waarin ieder individu zich ontwikkelt volgens zijn droom van een gelukkig en vervuld leven, zou deze samenleving leeg, betekenisloos en dood blijven zonder respect voor het verleden en zonder verantwoordelijkheid voor de toekomst. De vrijheid van het

individu vindt haar waarde en betekenis pas in de binding aan de volksgemeenschap. Zonder deze binding is het leven van het individu waardeloos en betekenisloos, omdat er niets van overblijft. De naamloze slaaf die in levenslange dwangarbeid meewerkte aan de piramides ter ere van het Egyptische rijk, leidde een betekenisvoller leven dan de televisie- en vrijetijdsverslaafde burger, wiens enige zorg is niet te sterven aan hartvervetting! Dit is de diepe, innerlijke betekenis achter de vaak verguisde nationaalsocialistische leuze:

Jij bent niets! Jouw volk is alles!

Deze erkenning kleineert de waarde van het individu niet, maar verheft haar, omdat zij het individu inbedt in de betekenis van de volkse geschiedenis. Als dit niet zo was, zou nooit iemand zijn leven hebben gewaagd of opgeofferd voor een idee, zou niemand hebben gebloed op de slagvelden door de eeuwen heen. Telkens wanneer een mens zich bewust in levensgevaar begeeft om zich in te zetten voor een doel buiten zijn eigen leven – voor zijn medemens, zijn geloof, zijn volk – bespot hij de erbarmelijke lafheid van de ideologie van de absolute waarde van het individu, die alleen denkbaar is in geschiedloze, decadente eindtijden.

Nee! Het leven van het individu is niet de hoogste waarde en kan dat ook niet zijn. Juist omdat het nationaalsocialisme zichzelf ziet als de belichaming van de hoogste waarde van persoonlijkheid en ras, moeten wij deze burgerlijke houding ver achter ons laten. Alleen de mens die zich in binding ontplooit en ontwikkelt, leidt een betekenisvol leven. Deze mens heeft recht op een volksstaat die zich inspant om zijn levensomstandigheden menswaardig te maken. Wij willen niet terug naar de Egyptische of Sovjet-Russische dwangarbeider, maar ook niet naar de zielloze consumptiemachine. Nationaalsocialisme staat voor bevrijding van de mens, sociale gerechtigheid en waardigheid. De mens is een individu – en streeft daarom naar individueel geluk – maar hij is bovenal een gemeenschapswezen in de eeuwige keten van de doden tot de nog ongeborenen van zijn volk. Alleen in deze binding krijgt zijn leven en streven naar geluk betekenis en waarde. Voor marxisten is het volk uiteindelijk een onbeduidend begrip zonder inhoud. In hun internationalistische waan maken zij het proletariaat tot de drager van de betekenis van de geschiedenis.

Het marxisme

De fundamentele zwakte van de marxistische ideologie ligt in haar geloof in de onvermijdelijkheid van de historische ontwikkeling. Hieruit volgt een diepe onmenselijkheid en onverschilligheid tegenover de werkelijke aspiraties van de arbeidersklasse. Karl Marx verwoordde dit als volgt:

Het gaat er niet om wat deze of gene proletariër, of zelfs het hele proletariaat, voorlopig als doel voor ogen heeft. Het gaat erom wat het is en wat het overeenkomstig dit zijn historisch gedwongen zal zijn te doen.

Inmiddels is duidelijk geworden dat niet de ‘geschiedenis’ mensen dwingt, maar andere mensen, die beweren de betekenis van de geschiedenis te kennen en uit te voeren. De arbeidersklasse, die zich koppig verzet tegen deze ‘historische onvermijdelijkheid’, zou volgens marxisten een ‘voorhoede’ nodig hebben die in haar naam handelt. Voor een overtuigde marxist is het immers ondenkbaar dat de geschiedenis niet onvermijdelijk naar het communisme leidt. Lenin trok deze consequentie met brute vastberadenheid en stichtte zo de bolsjewistische tirannie.

Het marxisme was nooit de overtuiging van de arbeidersklasse, maar altijd een ideologie van burgerlijke intellectuelen. In hun geestelijke hoogmoed gaan zij onverschillig voorbij aan de wensen, opvattingen en ideeën van de arbeider. Het marxisme creëert een kloof tussen de zelfbenoemde ‘voorhoede van de arbeidersklasse’ – de communistische partij – en de echte arbeidersklasse. Dit leidt óf tot almacht, waar Sovjettanks de orde handhaven, óf tot onmacht, waar de dwangmiddelen ontbreken, van deze intellectuelen die zichzelf zien als uitvoerders van de geschiedenis. Almacht en onmacht van het marxisme zijn twee kanten van dezelfde medaille.

Toch zou het oneerlijk zijn te ontkennen dat idealistische marxisten op drie manieren hebben geprobeerd te ontsnappen aan deze fundamentele doodlopende weg van hun ideologie: maoïsme, reformsocialisme en ondogmatisch socialisme. Hoe ellendiger de levensomstandigheden van mensen zijn, hoe groter de kloof tussen een kleine, almachtige en rijke bovenlaag en de massa van het volk, des te sterker groeit de behoefte aan een fundamentele revolutie. In ontwikkelingslanden slagen communistische groepen erin de kloof met het volk te verkleinen. Dit geldt in bijzondere mate voor het maoïstische China, maar ook voor Cuba. De reden is dat op een historisch moment de belangen van het volk – niet alleen de arbeidersklasse – samenvielen met die van hun communistische leiders: de ellende en onderontwikkeling moesten worden uitgebannen.

Dit heeft echter niets te maken met de marxistische ideologie of het geloof in de historische taak van het proletariaat. Het betreft veeleer een politieke organisatie van een volk dat een veilige levensbasis zoekt. Het is moeilijk te zien waarin het marxistische van het maoïsme eigenlijk ligt. Mao Zedong stelde:

Het volk, en alleen het volk, is de drijvende kracht van de wereldgeschiedenis!

Als men de fraseologische bovenbouw buiten beschouwing laat, verklaart dit de fascinatie en uitstraling van het maoïsme op andere nationaal-revolutionaire bewegingen in de derde wereld. Hun ‘marxisme’ is vaak slechts een façade om politieke en financiële steun uit het communistische machtsblok te verkrijgen. Deze bewegingen hebben weinig met de marxistische ideologie te maken; zij lijken meer op fascisme in de definitie van Benito Mussolini: *nationalisme + socialisme*. Het maoïsme zelf is een vorm van Chinees fascisme. Het is echter niet uitgesloten dat de post-maoïstische leiding in China zich binnenlands weer meer naar het Sovjetmodel richt, waardoor de kloof tussen heersers en onderdanen opnieuw zal groeien. Het socialisme van de derde wereld is vaak een fascisme dat zich niet zo durft te noemen.

In ontwikkelde industrielanden slaagden hervormingsgezinde marxisten erin zich te wortelen in de arbeidersklasse. Dit succes werd bereikt door het stilzwijgend opgeven van de marxistische ideologie. Het reformsocialisme – vooral als sociaal-democratisme en vakbondsbeweging – heeft grote verdiensten gehad in de verbetering van de levensomstandigheden van de arbeidersklasse. Dit ontkennen zou oneerlijk zijn. Echter, sinds het einde van de Eerste Wereldoorlog heeft het reformsocialisme zijn bestaansrecht verloren. De erfgenaam en uitvoerder van de oude arbeidersbeweging werden het nationaalsocialisme en het fascisme. Symbolisch is dat de organisaties van de arbeidersklasse – KPD, SPD en vakbonden – in 1933 vrijwel zonder massale aanhang stonden en hun ontbinding zonder verzet moesten accepteren. Het is eveneens symbolisch dat pas de nationaalsocialistische volksstaat de oude eis van de arbeidersbeweging vervulde en 1 mei, de strijddag van de arbeiders, tot nationale gedenkdag uitriep.

Het Italiaanse fascisme bracht iets soortgelijks tot stand. De Duce, Benito Mussolini, belichaamde deze verandering in zijn eigen persoon, aangezien hij aanvankelijk leider was van de revolutionaire vleugel van de Socialistische Partij en hoofdredacteur van het centrale orgaan *Avanti*. Waar niet langer de vuist dreigde, maar de open hand werd uitgestrekt in de fascistische groet, begon een ontwikkeling die de arbeidersklasse gelijkberechtigd opnam in de volksgemeenschap, de arbeidersbeweging naar de overwinning leidde door de vormgeving van een nationaal socialisme en een einde maakte aan de klassenstrijd. Deze volksgemeenschap werkt tot op heden door, vooral in Duitsland, waar zij krachtiger en vastberadener werd gerealiseerd dan in het fascisme.

De heropleving van reformsocialisme, sociaal-democratisme en vakbonden na de ons opgelegde oorlog is niet alleen reactionair, maar bedreigt op lange termijn de eenheid van ons volk, die met zoveel moeite en offers tot stand is gebracht. Deze politieke stroming heeft zichzelf overleefd en komt noch overeen met de omstandigheden, noch met de behoeften van het volk, laat staan van de arbeidersklasse. Sinds het midden van de jaren zestig heeft het marxisme grote delen van de jonge intellectuele elite van ons volk gegrepen. De kern van dit ‘neomarxisme’ was en bleef de studentenbeweging, die echter al snel slachtoffer werd van haar eigen ideologische doodlopende weg. De revolutionaire vonk sloeg niet over op de arbeidersklasse, omdat de burgerlijke klassenhoogmoed van de marxistische studenten de behoeften van de brede volksmassa’s negeerde en zelfs bespotte als ‘kleinburgerlijke opvattingen’.

Dit leidde tot het falen van de studentenbeweging en haar opsplitsing in onder meer gewapende revolutionairen, reformsocialisten, orthodoxe communisten, maoïsten/stalinisten en ondogmatische socialisten. Ons interesseren hier vooral de laatstgenoemden, die de afgelopen jaren politiek enig succes hebben geboekt. Het deel van de Nieuwe Linkerzijde dat bijvoorbeeld georganiseerd is in de anti-kernenergiebeweging en in alternatieve groepen en lijsten, moet wereldbeschouwelijk serieus worden genomen. Hier zijn jonge idealisten en revolutionairen aan het werk. Zoals ik in *Geloof en Strijd* uiteenzette, moet deze jonge mensen duidelijk worden gemaakt dat zij, wanneer zij zich geleidelijk losmaken van marxistische dogma’s en een nieuwe vorm van socialisme zoeken, onvermijdelijk in de sfeer van fascistische – zo niet nationaalsocialistische – opvattingen terechtkomen.

Naarmate de ondogmatische linkerzijde de zwakheden van de marxistische dogmatiek serieus onderzoekt, beweegt zij onmerkbaar naar ons toe, zonder dat te willen, zonder dat het hun bewust is, en met behoud van hun geesteloze, pseudomorele ‘antifascistische’ fraseologie. Zo stemmen nationaalsocialisten en ondogmatische socialisten – maar ook maoïsten/stalinisten – op verschillende punten overeen in hun kritiek op het kapitalisme en antisemitisme, verzetten zij zich tegen de opsplitsing en onderwerping van de wereld tussen kapitalisme en mozaïsch communisme, zoeken zij een derde weg tussen de supermachten en hun ideologieën, en zijn zij revolutionairen. De Nieuwe Linkerzijde begint de nationale kwestie te ontdekken, terwijl ons opvalt dat corporatistische en

radendemocratische opvattingen enige overeenkomsten vertonen. Aan de rand van politieke confrontaties komen occasioneel verrassende wereldbeschouwelijke ontmoetingen tot stand: bij demonstraties tegen het Sovjet-imperialisme, bij steun aan de Palestijnse revolutie, bij protesten tegen milieuvervuiling.

Uiteraard overheersen de onverenigbaarheden, omdat de linkerzijde handelt vanuit een ander levensgevoel en het nationaalsocialisme een bolwerk blijft tegen elke vorm van marxistisch verhulde slavernij. Maar naarmate de jonge linkerzijde twijfelt aan marxistische dogma's, ontstaan raakvlakken tussen 'rechtse mensen van links' en 'linkse mensen van rechts', tussen ondogmatische socialisten en revolutionaire nationaalsocialisten. Deze raakvlakken moeten wij benutten om deze misleide, jonge idealisten het geloof in hun volk terug te geven, zonder hun droom van de revolutie af te nemen.

Drager van de revolutie is echter het hele volk – niet het proletariaat. Vormgever van de revolutie is het nationaalsocialisme. In het nationaalsocialisme verenigen zich uiteindelijk alle nationale, socialistische en revolutionaire stromingen om vorm te geven aan de volksstaat van de toekomst. De arbeidersklasse wenst niet de taak te vervullen die Karl Marx haar heeft toebedacht; daartoe kan zij alleen met geweld worden gedwongen. Haar doel is veeleer om een gelijkberechtigd en gerespecteerd lid van de volksgemeenschap te worden. Daarvoor strijdt de Nationaalsocialistische Duitse Arbeiderspartij!

Als wij een volksstaat en geen partijdictatuur willen oprichten, moeten wij ons richten tot het volk, in plaats van het proletariaat een taak op te leggen die het niet kan en niet wil vervullen. Sommige idealistische dromers zetten zich in voor de hele mensheid. Laten we afzien van het feit dat zowel de hoge financiën als de communistische leidende kliek – beide onder zionistische invloed – deze tendensen misbruiken om hun geplande werelddwangstaat op te bouwen. Zelfs zonder dit misbruik zou de mensheidsideologie een verderfelijke waan blijven. Het klopt dat de mensheid voor het eerst in haar geschiedenis voor mondiale problemen staat die binnen nationale kaders niet meer kunnen worden overwonnen en gezamenlijke, overkoepelende maatregelen vereisen.

De ervaring leert echter dat samenwerking of samensmelting alleen mogelijk is bij een grote gemeenschappelijke taak of een voor allen levensbedreigend gevaar. Beide zijn niet aanwezig wanneer we de gehele mensheid beschouwen. Integendeel: de blanke wereld zou ten onder gaan als zij haar taak zag in het bevorderen van de rest van de mensheid volgens een abstracte planetaire rechtvaardigheid. Wij zouden noch onze levensstandaard, noch onze technische en wetenschappelijke ontwikkelingsgraad kunnen handhaven, en onze rasbewuste zwakte zou ons biologisch overleven in twijfel trekken.

De belangen- en doelconflicten tussen de rassen zijn zo fundamenteel en onverenigbaar dat planetaire oplossingen voorlopig volstrekt ondenkbaar zijn. Ook een grote gemeenschappelijke bedreiging is niet in zicht. Weliswaar vereisen de problemen van het volgende millennium bovennationale, politieke eenheden – maar op rasbewuste grondslag! Het is de blanke wereld die voor gemeenschappelijke taken staat en aan dezelfde gevaren blootstaat, niet de mensheid. Daarom is ons doel de Arische volkerengemeenschap en niet een onrealistische, dromerige opvatting van een mensheid die als eenheid niet bestaat en in de nabije toekomst hoogstens kan bestaan als een zionistisch beheerste slavensamenleving, waarin het blanke ras tot rassenvermenging wordt gedwongen of verleid en zo van de wereld verdwijnt.

Bondsgenootschappen met vreemdrassige volkeren zijn mogelijk en nuttig – zoals ooit de as Berlijn-Tokio – of in de toekomst de eenheid van de Romeinse wereld. Dit zijn vereisten van een verantwoorde nationale politiek. 'De mensheid' blijft echter een illusie die de rassenstrijd als fundamenteel feit vergeet, omdat zij bereid is tot capitulatie. De eeuwige vrede is een waanvoorstelling – en niet eens een bijzonder mooie! Het zou de verlammende eindtoestand zijn van een stervend ras, dat zich heeft

teruggetrokken in een pruilhoekje van de wereldgeschiedenis en wacht op wie zijn vel over de oren trekt en zijn vlees verdeelt.

Wij hebben gezien dat het materialisme onmenselijk is, religieuze vorming een voorbije historische fase is, en de binding aan de vrijheid van het individu, het proletariaat of de mensheid een dwaalweg van het menselijk denken. Zo verwijzen zowel ons verstand als de eeuwige wetten van de natuur ons naar de fundamentele structuur van al het leven: wij erkennen opnieuw de waarheden van het nationaalsocialisme, of ze ons nu bevallen of niet. Onze Engelse kameraden waren, naar mijn weten, na de oorlog de eersten die deze fundamentele waarheid samenvatten in de korte en pakkende leuze die vandaag het politieke werk van nationaalsocialisten in de gehele Arische wereld bepaalt:

Voor ras en natie!

De aandachtige lezer heeft mogelijk opgemerkt dat ik vaak een verschil benoemde tussen nationaalsocialisme en fascisme. Het is nuttig om dit verschil toe te lichten, niet om een kloof te creëren met onze fascistische kameraden of om het fascisme fouten aan te wrijven. Het fascisme is in onze cultuurkring de enige wereldbeschouwing die niet vijandig staat tegenover het nationaalsocialisme. Voor, tijdens en na de oorlog hebben fascisten zij aan zij met ons gevochten, en in de jaren twintig was de fascistische revolutie een lichtend voorbeeld en een bemoedigend signaal. Adolf Hitler zei:

Het bruine hemd zou waarschijnlijk nooit hebben bestaan zonder het zwarte hemd.

Toch is het nationaalsocialisme geen louter Duits fascisme. Hoewel de overeenkomsten in vorm en inhoud overheersen, en de verschillen worden vervaagd doordat bijna alle fascistische bewegingen in de blanke wereld nationaalsocialistische stromingen kenden, noemden sommige zich om tactische redenen fascist in plaats van nationaalsocialist. Als wij nationalisme, socialisme – begrepen als een corporatistisch volksgemeenschapsidee – en het besef van de betekenis van het ras aanduiden als de essentiële grondslagen van ons geloof, en in kapitalisme, communisme en zionisme onze voornaamste vijanden zien, dan herkennen we het beslissende verschil: het fascisme is niet noodzakelijkerwijs rasbewust en ziet zionisme niet altijd als tegenstander. Daarom hebben na de oorlog fascistische – maar geen nationaalsocialistische – staten bestaan, zoals Argentinië onder Perón, Indonesië onder Sukarno, Egypte onder Nasser en Ghana onder Kwame Nkrumah. In extreme zin zou men het zionisme zelfs een soort joods fascisme kunnen noemen.

Het nationaalsocialisme beperkt zich bewust tot het blanke ras en behoudt daardoor, vanwege gemeenschappelijke problemen, taken en belangen, zijn wereldbeschouwelijke eenheid en geslotenheid. Tussen het Duitse, Engelse of Amerikaanse nationaalsocialisme kan bijvoorbeeld nooit een ernstig conflict ontstaan. Bij fascistische bewegingen moeten bondgenootschappen echter eerst worden gesloten en uitonderhandeld, omdat ze niet noodzakelijkerwijs voortvloeien uit wereldbeschouwelijke overeenkomsten. Het fascisme is door het ontbreken van een rasbewuste grondslag meer gericht op de staat en zijn vorm, en zijn nationalisme is soms ouderwets en niet toekomstgericht – staatsnationalisme in plaats van volksnationalisme. In het uiterste geval zijn conflicten en zelfs oorlogen tussen fascistische staten denkbaar, maar nooit tussen nationaalsocialistische staten.

Wij respecteren de keuze van blanke volkeren voor fascisme boven nationaalsocialisme, maar de kameraden moeten zich bewust zijn van de problemen van deze keuze. Daarom heb ik de verschillen zo duidelijk benoemd, zonder de oude, beproefde kameraadschap tussen de nationaalsocialistische en fascistische revolutie te willen ondermijnen. Hierin ligt de betekenis van ons persoonlijke en volksleven. De strijd om het voortbestaan en de nieuwe bloei van de Arische mensheid versmelt ons kleine ik met de machtige stroom van de geschiedenis. Voor onze ogen verrijst de droom van een nieuwe

hoogcultuur. Over enkele jaren treedt de Ariër een nieuw millennium van zijn historische bestaan binnen. Het ligt aan ons of dit een grafsteen wordt of een gedenkteken van nieuwe grootheid.

Wij nationaalsocialisten willen de orde van het volgende millennium vormgeven! Wij kunnen niet voorspellen hoe deze nieuwe orde eruit zal zien. Met kloppende harten staan wij voor de poort naar een onvoorstelbaar grote, mooie en overweldigende cultuur. Wij zullen haar niet meer aanschouwen, maar wij banen haar weg. Wie kan zeggen hoe een rijk eruitziet waarin de Ariër zich opnieuw als cultuurschepper kan bewijzen, waar alle kennis en rijkdom van deze aarde ooit ter beschikking zullen staan? Achter deze Arische wereldorde ligt een geheime droom, het laatste, verborgen doel: de nieuwe mens!

Nietzsche zegt: *De mens is iets dat overwonnen moet worden*.

Hier staan wij gelovig en geschokt voor de uiterste grens van onze nationaalsocialistische wereldbeschouwing, waarachter de betekenis van de ontwikkeling van al het leven, de betekenis van de evolutie, zich zal openbaren. De mens die alles uitput wat in zijn innerlijk verborgen ligt, die zich opmaakt om het universum te veroveren en de tijd te overwinnen, die zichzelf ziet als een brug naar iets onvoorstelbaar groots en nieuws, die de volgende stap in de evolutie waagt. Hier moet de strijder zwijgen, en kan alleen de dichter spreken. Wie een gevoel van grootheid in zich draagt, vindt in Nietzsches *Zarathoestra* een vermoeden van de laatste dingen.

Dit is een droom die achter alles staat, zo oud als het Arische ras. Overal bouwde de Arische mens reusachtige tempels, hoge torens en machtige piramides om dicht bij de hemel te komen en naar de sterren te reiken. Vandaag is het ons slechts vergund de rand van dit geheim van ons historische zijn en leven te grijpen. Onze hunkering is gericht op de nieuwe mens, die de geschiedenis van de mensheid rechtvaardigt en voltooit. De mens is iets dat overwonnen moet worden. Alleen het nationaalsocialisme, dat alle krachten en mogelijkheden van het Arische ras in zich verenigt, kan de nieuwe mens vormen en kweken, want deze ontwikkeling is zowel geestelijk als biologisch bepaald. Wij zullen het proberen.

Voor ras en natie!

Staats- en regeringsvorm

Wij nationaalsocialisten staan relatief onverschillig tegenover de uiterlijke vorm van de staat. De volksstaat van de toekomst is een nationaalsocialistische wereldbeschouwingsstaat, waarin de partij de historische zending van de natie belichaamt. Dit betekent dat het nationaalsocialistische ideaal de bindende grondslag vormt van het volksleven. Dit is het essentiële, terwijl de formele vormgeving van de staat slechts van secundair belang is.

In zijn politieke testament ontbond Adolf Hitler de in hem belichaamde eenheid van staats-, regerings- en partijleiding en voerde hij een herstructurering door met de benoeming van een rijkspresident, een rijkskanselier en een partijminister. De cumulatie van ambten lijkt inderdaad ondoelmatig wanneer niet langer een allesoverstralend genie – zoals onze Führer was – de leiding heeft. Op lange termijn is het verstandig om terug te keren naar een monarchische orde. De door ons nagestreefde eenwording van Europa en de nauwe verbinding met andere naties van het blanke ras en de islamitische cultuurkring zal ook staatsrechtelijke gevolgen hebben. Uit de steeds hechtere verbondenheid tussen deze volkeren zullen gemeenschappelijke instellingen voortkomen, waarvan het symbolische gemeenschappelijke staatshoofd zich als eerste aandient.

Een personele unie tussen het ambt van de leider van de Duitse nationaalsocialistische beweging en dat van het gemeenschappelijke staatshoofd is echter voor de andere volkeren in onze levensruimte even moeilijk te aanvaarden als een verkiezing van dit hoogste symbool door uitsluitend het Duitse volk. Anderzijds is het voor de Duitse natie onacceptabel om andere volkeren inspraak te geven in de vormgeving van haar staatkundige leven door in te stemmen met een gemeenschappelijke verkiezing, waarbij mogelijk een niet-Duits staatshoofd zou worden gekozen. De monarchie biedt hier een passende oplossing. Bovendien sluit het keizerschap aan bij zowel de Duitse als de rooms-avondlandse traditie. De monarchie belichaamt legitimiteit en stabiliteit en verheft het ambt van het staatshoofd boven de hektiek en het politieke strijdgewoel. Zij wordt zo het rustende middelpunt in een tijd van voortdurende revolutie en snelle politieke en maatschappelijke veranderingen. Ook in de hereniging van de tot dusver gescheiden Duitse deelstaten en grenslandprovincies kan de monarchie als verbindend element fungeren. Al met al pleiten meer argumenten voor dan tegen een Duits-Romeins keizerschap: het is de oude vraag aan het Avondland – chaos of *imperium*?

De eerdere afwijzing van monarchistische restauratietendensen door de nationaalsocialistische beweging vloeide voort uit de historische nabijheid van het Wilhelminische keizerrijk en de strijd tegen reactionaire krachten, die monarchistische gevoelens van veel Duitsers misbruikten om het nationaalsocialisme te bestrijden. Dit is veranderd: het monarchisme is in Duitsland geen zelfstandige politieke kracht meer. Daarom kunnen wij nu onbevooroordeeld nadenken over de vraag of de nationaalsocialistische volksstaat op lange termijn niet een monarchische vorm zou moeten aannemen.

Mochten wij ooit tot dit besluit komen – en dit is geenszins een dringend politiek probleem of een essentieel onderdeel van onze ideologie – dan moeten wij op twee punten letten. Ten eerste moeten wij waarborgen dat het keizerschap uitsluitend een symbool blijft en voorkomen dat reactionaire krachten in de schaduw van de troon sterker worden en een zelfstandige 'keizerlijke' politiek proberen te voeren. Het Spaanse voorbeeld toont hoe gevaarlijk een dergelijke ontwikkeling kan zijn: de koning, die Franco zag als garant voor de stabiliteit van nationaal-Spanje, opende juist de weg naar de diepten van de democratie en daarmee naar verval. Ten tweede moeten wij vasthouden aan de onverbrekelijke verbinding tussen het ambt van regeringsleider en dat van partijleider van de NSDAP.

Ik sprak oorspronkelijk van de drie niveaus van het volksleven. Het eerste niveau – de betekenis en taak van de natie – wordt vormgegeven door de partij, voor alle tijden bepaald door de nationaalsocialistische wereldbeschouwing en mogelijk gesymboliseerd door de onveranderlijke vorm van de erfmonarchie. Het tweede niveau betreft het dagelijkse regerings- en bestuurswerk. Op dit niveau staan wij voor twee taken:

- De regering moet stap voor stap de doelen van onze beweging verwezenlijken en mag de historische taak van de natie nooit uit het oog verliezen.
- De regering moet de groeiende problemen van een hoogontwikkelde industriemaatschappij aanpakken en oplossen.

De eerste taak betreft de richting van onze politiek, die wordt gewaarborgd door de eenheid van partij en staat. De tweede taak lijkt voor de massa van ons volk veel belangrijker. Laat niemand zich hierin vergissen: als ons volk opnieuw al zijn hoop vestigt op de nationaalsocialistische beweging, zal dat niet gebeuren vanwege onze wereldbeschouwing, maar omdat democraten en communisten de problemen en crises niet langer aankunnen. Wij zullen – zoals ooit – de enigen zijn die de kar uit het slijk kunnen trekken.

Het volk zal het onverschillig laten wat wij van het zionisme vinden, of wij voor de monarchie of de republiek zijn, of er dictatoriaal dan wel parlementair wordt geregeerd. Het volk verwacht van ons dat wij de economie op orde brengen, vreemdelingen naar huis sturen, de energievoorziening veiligstellen, criminaliteit overwinnen en werkloosheid uitbannen – om slechts enkele voorbeelden te noemen. De nationaalsocialistische volksstaat zal daarom geen partijdictatuur zijn. Wij zullen niet toestaan dat experimenteerlustige ideologen het regeringswerk domineren. De regering zal voor zware, bijna onoplosbare problemen staan, al was het maar omdat wij waarschijnlijk pas op het laatste moment worden geroepen om wonderen te verrichten. Deze problemen moeten door vakmensen worden opgelost.

Bij ons zullen prestaties en succes tellen – niet het partijprogramma! Daarmee komt een einde aan het tijdperk van de democratische ‘universele genieën’ die gisteren minister van Landbouw, vandaag minister van Financiën en morgen minister van Defensie zijn. ‘Rechtgelovigheid’ is niet doorslaggevend, maar succes. Dat de politiek desondanks op nationaalsocialistische grondslag wordt gevoerd, daarvoor zorgt de regeringsleider, die tevens de partij leidt. Voor het overige is het niet de taak van de partij om de regeringstaken over te nemen, maar om deze te controleren.

De activiteit op dit tweede niveau is een beroep als elk ander. Het vereist een zorgvuldige opleiding, waarover later nog gesproken zal worden, en is geen ideologische speeltuin of een veld voor meerderheidsbeslissingen. Het is een dienstverlenend bedrijf voor ons volk en zijn historische zending. Wanneer al deze grondbeginselen in acht worden genomen, zal het nationaalsocialisme een nieuwe orde stichten en de profetie van de Führer vervullen:

Het nationaalsocialisme zal de komende duizend jaar van de Duitse geschiedenis bepalen.

II. De partij

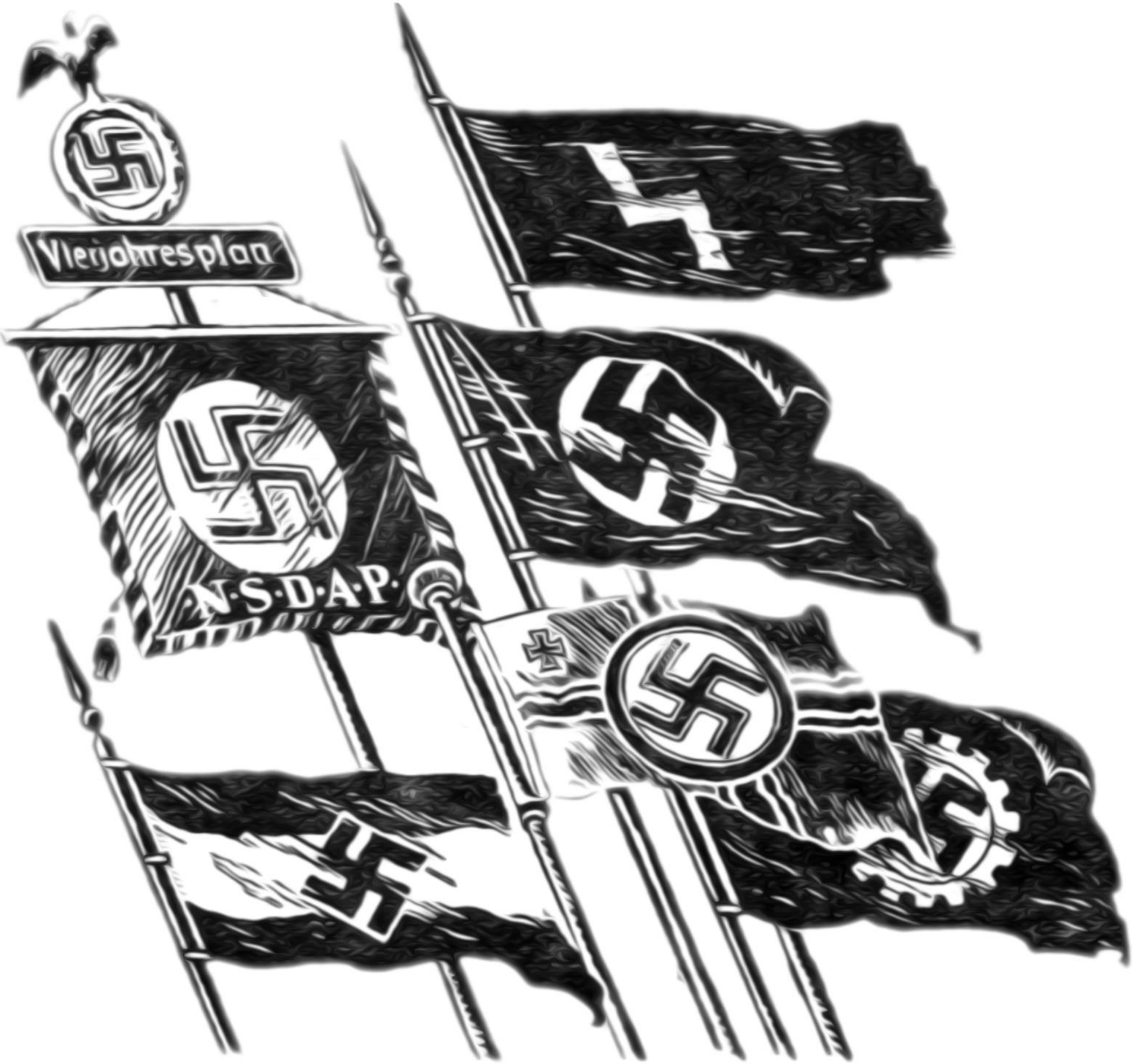

Het historische voorbeeld: de culturele revolutie

"Rebellie is gerechtvaardigd" - Mao Tse-tung

In 1949 riep Mao Tse-tung in Peking de Volksrepubliek China uit. Daarmee kwam een voorlopig einde aan een jarenlange burgeroorlog tussen nationalistische en communistische Chinezen.

In het kader van onze overwegingen over de nationaalsocialistische volksstaat zullen wij ons niet bezighouden met de prestaties, successen, dwalingen en misdaden van het communistische regime in China. Aanvankelijk leek het zich ook niet wezenlijk te onderscheiden van andere marxistische machtssystemen, en zelfs de breuk tussen Moskou en Peking na de dood van Stalin had vooral oorzaken die voortkwamen uit de nationale betrekkingen tussen China en Rusland en hun geschiedenis. Dit alles interesseert ons wereldbeschouwelijk niet. Wij richten ons hier slechts op één gebeurtenis in de politieke geschiedenis van de Volksrepubliek China, de zogeheten Culturele Revolutie, waarmee het maoïsme zich ideologisch losmaakte van het mozaïsche communisme en die ook voor ons van betekenis is.

Elke wereldbeschouwingsstaat die wordt beheerst door een eenheidspartij staat – ongeacht zijn ideologische oriëntatie – voor dezelfde cruciale problemen:
De revolutionaire partij, die de macht in de staat veroverde en haar wereldbeschouwing aan het nationale organisme oplegde, verandert doorgaans in de daaropvolgende periode als staatspartij in een bureaucratisch apparaat, waarvan de leden vooral geïnteresseerd zijn in machtsbehoud, privileges en een zo soepel mogelijk verlopend bestuurswerk. De revolutionaire schwung verdwijnt, carrièremakers dringen de partij binnen en verdringen de idealisten van het eerste uur.

Dit is een probleem van de KPDSU, net zoals het bijvoorbeeld een probleem was van de PNF, de Fascistische Nationale Partij van Italië. En als wij eerlijk zijn tegenover onszelf, moeten wij vaststellen dat ook de Nationaalsocialistische Duitse Arbeiderspartij zich deels in dit noodlot van een staatspartij heeft verstrikt. Hoe anders valt het spottende woord van de ‘gouden fazanten’ te verklaren, het occasionele falen van de gauverdedigingscommissariaten aan het einde van de oorlog – die immers partij-instanties waren –, de plotselinge ineenstorting van het miljoenenleger van de partij na de capitulatie, het onwaardige, kruiperige opportunisme van vroegere partijgenoten die het bezettingsregime dienden en dienen, en het feit dat er eerst een nieuwe generatie moest opgroeien voordat de wedergeboorte van de nationaalsocialistische beweging mogelijk werd?

Wij jonge nationaalsocialisten dulden het niet wanneer de eeuwige huichelaars, de vijanden van ons volk en onze idee, de partij en de staat van het Derde Rijk veroordelen en bekritiseren. Maar onderling moeten wij ook leren om fouten toe te geven en na te denken over hoe wij in de toekomst – in onwankelbare trouw aan volk en beweging – het beter kunnen doen.

Ook de Communistische Partij van China leek niet te kunnen ontsnappen aan deze ogenschijnlijk onvermijdelijke doodlopende weg van een staatspartij. Maar na meer dan een decennium van totale macht schokte een leuze van Mao Tse-tung de miljoenenmassa’s van teleurgestelde en idealistische revolutionairen, vooral onder de jeugd, en de verzadigde, zelfgenoegzame partijbonzen:

Rebellie is gerechtvaardigd!

Deze leuze werd het motto van de Culturele Revolutie. Buiten China hebben slechts weinigen begrepen welke betekenis deze revolutie eigenlijk voor ons allen heeft. Voor de meesten lijkt het slechts een onbegrijpelijke gebeurtenis in een exotisch land. Maar voor de revolutionairen, die het onontkoombaar

achten dat één enkele partij alle krachten van een volk organiseert, maar die vertwijfelden aan de schijnbaar onvermijdelijke ontwikkeling van een nieuwe ‘klasse’ – een bonzenheerschappij – werd de Culturele Revolutie een baken van hoop.

Rebellie is gerechtvaardigd!

Voor het eerst in de geschiedenis verklaarde een zegevierende revolutionair dat ook jaren na de overwinning een reden voor rebellie aanwezig is. Revolutie werd niet langer gezien als een eenmalige gebeurtenis, maar als een voortdurende, bindende opdracht! Hierin ligt de eigenlijke betekenis van de Culturele Revolutie voor elke revolutionair. Laat niemand mij vertellen dat deze Culturele Revolutie ‘marxistisch duivelswerk’ is. Wij nationaalsocialisten staan voor dezelfde taak. Ook wij zeggen: Revolutie is niet de machtsovername door een revolutionaire partij, maar een geestelijke omwenteling, die ook na de overwinning een voortdurende verplichting en bereidheid tot revolutionaire strijd vereist!

Dit is precies wat de SA-strijders in de jaren 1933/34 bedoelden toen zij spraken over de noodzaak dat ‘de revolutie moet doorgaan, dat een sociale revolutie de nationale revolutie moet volgen’, kortom, dat de Tweede Revolutie een bindend doel is van het revolutionaire nationaalsocialisme.

Rebellie is gerechtvaardigd!

Deze erkenntnis van Mao Tse-tung, die evengoed door Ernst Röhm in 1934 had kunnen worden uitgesproken, danken wij aan het voorbeeld van de Chinese Culturele Revolutie. Daarom is het juist om het nationaalsocialisme te plaatsen in het spanningsveld tussen Louis Napoleon en Mao Tse-tung. Beide historische voorbeelden mogen ons aanzetten tot nadenken, zelfs als wij terecht niet zomaar willen of kunnen imiteren. Natuurlijk had de Culturele Revolutie ook haar schaduwzijden! Zij wierp de wetenschappelijke, technische en economische ontwikkeling van China decennia terug en leek in haar verloop meer op een rampenpolitiek dan op een verantwoorde uitvoering van de taken die een eenheidspartij als drager van de wil van de natie toekomen. Dit toont echter slechts de beperktheid van de star-dogmatische, marxistische ideologie, die een opvatting van de taak van de partij in zich draagt die weinig te maken heeft met de belangen van het volk.

Voor de nationaalsocialistische beweging is alles eenvoudiger. Wij hoeven niet onze toevlucht te nemen tot een zo wanhopig middel als de Culturele Revolutie om de verstarring van de revolutie te voorkomen, omdat wij een ander beeld hebben van de taak van de partij! Het is mogelijk om de nationaalsocialistische beweging vanaf het begin zo te organiseren dat zij ook na haar overwinning niet ontaardt in een bonzenheerschappij. Dat wil ik hierna uiteenzetten.

Rebellie is gerechtvaardigd!

Georganiseerde levenswil van de natie

De enige politieke drager van de wil van het volk

Op alle drie de niveaus van het volkse en staatkundige leven heeft de Nationaalsocialistische Duitse Arbeiderspartij een strijd- en een opvoedingsopdracht te vervullen.

Op het eerste niveau staan wij voor de noodzaak om allereerst onze nationaalsocialistische idee strijdbaar door te zetten in de strijd met de meest uiteenlopende wereldbeschouwingen, ideologieën en betekenisgevingen van het persoonlijke en bovenpersoonlijke leven. In de oppositie verzamelen zich daarom al in de gelederen van de beweging de beste, waardevolste en meest opofferingsgezinde mensen van ons volk: De beste Duitsers worden nationaalsocialisten, de beste nationaalsocialisten worden partijgenoten van de NSDAP. De betekenis van onze strijd is de innerlijke en uiterlijke bevrijding van ons volk, de schepping van een ware volksgemeenschap en de aanpak van de nationale en rasbewuste toekomsttaken met als einddoel een nieuwe Arische hoogcultuur, die het blanke ras naar een hogere trap van de mensheidsontwikkeling verheft en uiteindelijk de nieuwe mens schept. Deze doelstelling maakt dat de nationaalsocialistische beweging terecht verschijnt als de ‘zuivere belichaming van de waarde van ras en persoon’, zoals Adolf Hitler het in *Mein Kampf* uitdrukt.

Daarom weten wij dat onze wereldbeschouwing superieur is aan alle ideologieën en dwaalleren en voorbestemd is om ooit opnieuw onze wereld te vormen. Maar dit mag er niet toe leiden dat wij de handen in de schoot leggen en op succes wachten. Ook een juiste en natuurlijke idee zegeviert niet vanzelf, maar moet zich in de strijd met haar tegenstanders bewijzen en doorzetten.

Het enige alternatief voor de overwinning is altijd de ondergang. Er is geen succesgarantie in de geschiedenis van de mensheid; er is alleen de strijd als vader van alle dingen. Dit is voor ons echter geen reden tot berusting, maar integendeel de grootste aansporing voor ons strijdvaardige leven. De strijdopdracht van de nationaalsocialistische beweging luidt dus in eerste instantie:

> *‘Versla en vernietig de vijanden van onze idee en leg een nieuw fundament voor het volkse leven!’*

Deze strijdopdracht mogen wij echter nooit opvatten als een oproep om als het ware met ‘vuur en zwaard’ ons geloof te verspreiden en de vijanden met geweld neer te slaan. Ook onze politieke tegenstanders zijn volksgenoten. Wij moeten proberen hen te begrijpen en dienovereenkomstig te behandelen, ook als zij zijn ontspoord.

Een ware volksgemeenschap kan niet worden gefundeerd op dwang en onderdrukking; zij moet voortkomen uit de vrijwillige instemming van het volk. Zo wordt onze strijd altijd zinvol aangevuld door de opvoedingsopdracht van de nationaalsocialistische beweging. Wij moeten het volk duidelijk maken dat het nationaalsocialisme de enige toekomsthoop is voor ras en natie – en een oprecht aanbod voor nationale wederopbouw. Niet door opschepperige toespraken en theoretische uiteenzettingen, maar door het praktische, voorgeleefde voorbeeld van onze revolutionaire nationaalsocialistische strijdgemeenschap. Pas wanneer wij op deze manier ons volk hebben overtuigd, zal de Tweede Revolutie werkelijk beginnen.

De Nationaalsocialistische Duitse Arbeiderspartij zal daardoor na de overwinning niet langer slechts de organisatie zijn van de waardevolste mensen van ons volkskorps, maar uitgroeien tot de georganiseerde levenswil van de natie als zodanig. Daarmee zal zij in de toekomst die taak vervullen die in de middeleeuwen door de katholieke kerk werd opgenomen – zonder echter, zoals die kerk, in naam van een onzekere hoop op een hiernamaals, de geest van de mensen in al te nauwe grenzen te dwingen. Zij zal zich echter wel een voorbeeld nemen aan de organisatorische kracht en de onvoorwaardelijke

vastberadenheid van die kerk, die immers een bijna duizendjarige orde stichtte en beheerste. Ook na de overwinning blijven strijd en opvoeding de belangrijkste taken van de nationaalsocialistische beweging.

Hoewel de innerlijke vijand dan is overwonnen en het volk zich bekent tot de Tweede Revolutie, zal onze gemeenschap altijd door uiterlijke tegenstanders in een moeilijk te overschatten mate bedreigd blijven. En intern moeten niet alleen de nooit aflatende aanslagen van de reactie worden bestreden, maar moet het volk ook steeds opnieuw worden overtuigd van de juistheid van onze weg.

Ook de nationaalsocialistische volksstaat is geen paradijs. Gezien de wereldsituatie en -ontwikkeling zal hij zware en ingrijpende maatregelen moeten treffen, waarvoor de democraten, uit onvermogen en uit angst voor de eerstvolgende verkiezingsdatum, zo lang zullen zijn teruggeschrokken dat zelfs wij ze nauwelijks nog zonder zware offers kunnen uitvoeren zonder grote offers van de bevolking. In zulke situaties, waarin alle krachten van ons volk gericht moeten zijn op het aanpakken van de toekomst, moet de partij werkelijk volkserzieherisch kunnen optreden.

Om dit doel te bereiken is het onontkoombaar – zoals in 1933 vastgelegd in de wet op de eenheid van partij en staat – dat de Nationaalsocialistische Duitse Arbeiderspartij opnieuw de enige politieke drager van de wil van het volk wordt en de absolute en totale macht in Duitsland voor zichzelf opeist: de partij zal geen twijfels of zelfs verzet tegen het grote opbouwwerk van onze natie, of tegen de fundamenten van de nationaalsocialistische volksstaat, toestaan en ervoor waken dat staat, regering, bestuur, economie en de corporaties uniform gericht blijven en het volk dienen.Dit mag niet worden verward met een partijdictatuur – zoals bijvoorbeeld in het communistische machtsblok. De nationaalsocialistische partij regeert niet, zij neemt geen politieke detailbeslissingen, en lidmaatschap van de partij is geenszins een voorwaarde voor een professionele of politieke opmars. Zij waakt slechts over het fundament van ons geloof, bestrijdt binnen- en buitenlandse vijanden en blijft zich inspannen om het volk op te voeden in de geest van onze nationaalsocialistische wereldbeschouwing. Zij eist loyaliteit tegenover de staat van het Duitse volk, maar mengt zich niet onnodig in het privéleven van de individuele volksgenoot. De nationaalsocialistische opvatting van de taak van partij en staat leidt niet – zoals vaak ten onrechte wordt beweerd – tot een dictatuur, maar wel tot het onderdrukken van fundamentele oppositie en het verbod op alle andere politieke organisaties. Dit is juist en noodzakelijk, omdat anders op de lange termijn geen bindende orde denkbaar is.

Als wij de drie politieke ordeningssystemen – communisme, liberaal-kapitalisme en nationaalsocialisme (het fascisme zou hier afzonderlijk moeten worden besproken, maar dat is niet mijn taak) – bekijken, stellen wij vast dat zij allemaal zonder uitzondering een opvatting hebben van de ‘ketter’, deze als vijanden beschouwen, vervolgen en onschadelijk maken. Als wij terugkijken in de geschiedenis, zien wij dat elk machtssysteem uit het verleden en heden mensen die tegen zijn fundamenten waren ingesteld, of daar althans effectief tegen streden, in het belang van zijn zelfbehoud bestreed.

Alleen systemen die al de kiem van de dood in zich dragen, zien soms af van de vervolging van hun tegenstanders. Hoe verschillend de methoden ook kunnen zijn: fundamenteel is de ‘kettervervolging’ een basisvoorwaarde voor het bestaan van een staat – of men deze nu contrarevolutionairen, dissidenten, grondwetsvijanden of volksvijanden noemt. Dientengevolge hebben de uitvoerders ook altijd een zuiver geweten, waarbij de Gestapo-beambte zich slechts weinig onderscheidt van de KGB-man of de grondwetsbeschermingsagent, en zij allen samen niet van de inquisiteurs van de middeleeuwen! Ook de rechters zijn altijd dezelfde. De rechter die mij vanwege mijn overtuiging vasthoudt, zou morgen al diegenen kunnen veroordelen die momenteel verraad aan het volk plegen!

Natuurlijk kan men zich met deze vaststelling – hoe belangrijk ook – niet zomaar tevredenstellen. De rechtmatigheid of onrechtmatigheid van staatkundige vervolging van de oppositie hangt altijd af van de

legitimiteit van het heersende systeem: de katholieke kerk fundeerde deze legitimiteit ooit met de wil van God, het communisme met de historische taak van de arbeidersklasse, het liberaal-kapitalisme met de – gemanipuleerde – instemming van een meerderheid van individuele mensen van de huidige bevolking.

Wij hebben reeds vastgesteld dat al deze rechtvaardigingen zeer broos en zelfs ronduit fout zijn, dat alleen het volk als drager van de nationale levensbetekenis en daarmee ook als drager van de legitimiteit van een machtssysteem in aanmerking komt. Alleen het nationaalsocialisme stelt echter het volk centraal in zijn strijd, waarbij wij, anders dan de liberalisten, onder 'volk' niet simpelweg de gemeenschap van alle levende Duitsers verstaan, maar de gehele levensketen van de doden tot de nog ongeborenen. Volkse politiek omvat altijd de eerbied voor de voorouders en de verantwoorde zorg voor de toekomstige generaties. De legitimiteit van een machtssysteem rust derhalve uitsluitend op drie pijlers:

1. Eerbied voor het verleden van volk en ras
2. Instemming van de bevolking
3. Zorg voor de toekomst van volk en ras

Als ook maar één van deze drie pijlers wordt veronachtzaamd, verliest het systeem zijn legitimiteit en is het onrechtmatig. Het heeft daarmee ook moreel geen recht om zijn vijanden te vervolgen, wat het natuurlijk nooit heeft weerhouden om dat toch te doen. Laten wij in dit licht de drie alternatieven opnieuw bekijken:

Het communisme heeft weliswaar een idealistische kijk op de toekomst en een – althans in mijn ogen – juiste erkenning van het verleden, maar nog nooit en nergens heeft het communisme ooit in vrije verkiezingen de instemming van de bevolking voor zich kunnen winnen.

Het liberalisme is er in de landen van het Westen weliswaar in geslaagd om voorlopig de meerderheid van de bevolking te misleiden en tot gedogen van het systeem te brengen. Dit succes was echter alleen mogelijk omdat de democraten schaamteloos en uitsluitend inspeelden op de laagste instincten van de mens, deze nog versterkten en vergoddelijkten: afgunst, bezitsdrang en ongebreideld egoïsme! Daarmee verloochenen zij de idealistische traditie van ons volk en ons ras: zij sneden zelf elke verbinding met de krachtbron van de volkse geschiedenis af. Zij verraadden en bezoedelden alles wat het verleden ons als erfgoed in trouwe handen had overgedragen. Het materialisme, dat de basis werd voor de instemming van zoveel volksgenoten, vernietigt ook alle toekomsthoop, en de blinde toevallige beslissingen van meerderheidsbesluiten, dan wel de richtlijnen van de bovenstatelijke machten, hebben een verwoestend effect op de levenskansen van de komende generaties.

Het nationaalsocialisme en zijn partij, als enige rechtmatige drager van de wil van ons volk, kan zich dus in het besef van zijn legitimiteit rustig en zelfbewust bekennen tot het onderdrukken van elke fundamentele oppositie en tot het bestrijden van volksvijanden:
Wij nationaalsocialisten doen niet meer en niet minder dan alle andere systemen die nog in staat zijn tot zelfbehoud. Maar ons handelen is rechtmatig en gepast, omdat de nationaalsocialistische volksstaat legitiem is en zich verplicht weet aan het gehele Duitse volk in verleden, heden en toekomst.

Dit is echter geen 'vrij schieten' op alle andersdenkenden. De nationaalsocialistische volksstaat zal niemand dwingen te denken zoals wij. Hij zal alleen waarborgen dat er geen georganiseerde, fundamentele oppositie is. Het is daarentegen een opvoedingsopdracht van de partij om ook de wereldbeschouwelijke tegenstander te overtuigen van zijn ongelijk. Overtuigen kan echter alleen door

het voorbeeldige voorbeeld van het eigen leven en door het overdragen van de waarde van onze volkse en wereldbeschouwelijke gemeenschap – en niet met het geweer in de hand!

De elite

De staat is een instrument van de natie, die zich daarin handelingsbekwaam organiseert. Hij is ondergeschikt aan de natie en heeft een dienende taak te vervullen. De staat is geen doel op zich, maar een organisme dat de machtsmiddelen verschaft om de eeuwige historische taak van ons volk te volbrengen en daarmee de doelen van de nationaalsocialistische wereldbeschouwing te verwezenlijken (eerste niveau), om door een verantwoorde regeringstaak de oplossing van toekomstproblemen van een hoogontwikkelde industriemaatschappij mogelijk te maken (tweede niveau), en om door zijn corporatieve structuur het leven van de individuele volksgenoot harmonieus in het verband van de natie in te voegen (derde niveau). De nationaalsocialistische volksstaat omvat alle stromingen, organisaties en geledingen van het volkse leven en richt deze op een uniforme manier. Zoals eerder vermeld, is dit het leidende idee van het corporatief georganiseerde staatswezen.

Elke staat heeft een leidende laag nodig. Te vaak stelt deze zich echter boven haar dienende functie. Haar belang verschuift dan naar het behoud van haar eigen machtspositie, ongeacht de belangen van het volk. In alle systemen van het Westen en het Oosten zien we dat niet prestaties tellen, maar aansluiting bij een verkalkte, geprivilegieerde maatschappelijke laag, dan wel partijlidmaatschap en ideologische rechtgelovigheid. De leidende lagen van de huidige systemen zijn zonder uitzondering kliekjes die enkel hun eigen welzijn nastreven en vaak vakinhoudelijk en geestelijk niet in staat zijn hun taken te vervullen. Bovendien zorgen verstarde structuren ervoor dat problemen niet worden opgelost, maar in de hoop worden genegeerd dat ze vanzelf verdwijnen door er lang genoeg over te praten en ze te bedekken met magische formules als de ‘vrijheidelijk-democratische grondorde’ of de ‘dictatuur van het proletariaat’.

Noch ‘economische groei’, noch de ‘onstuitbare mars naar het communisme’ boekt noemenswaardige successen. De wondermiddelen van beide kampen staan er daarom tamelijk hulpeloos bij te midden van de scherven van hun politiek, en de leidende kliekjes bekommeren zich steeds meer om het enige waar ze verstand van hebben: het behoud van hun macht. Het is tijd om deze kliekjes de woestijn in te sturen en te vervangen door een echte elite.

De nationaalsocialistische volksstaat streeft naar een elitevorming die vooral het tweede niveau – regerings-, bestuurs- en economische leiding – bevrijdt uit de ketens van een verkalkte privilegieneconomie, partijboekenfilzokratie en ideologische starheid. Deze elite in staat, economie en partij zal leren zich in Pruisische zin als dienaar van het geheel te begrijpen. In de nationaalsocialistische volksstaat onderscheiden we twee elites:

- **De vakinhoudelijke elite**: Dit zijn vakmensen, wetenschappers, onderzoekers en technocraten, zonder wier expertise geen moderne staat denkbaar is. Te vaak wordt deze elite in haar werk belemmerd door niet-vakgerelateerde dwang en ideologieën. Er zijn geen problemen die niet bevredigend kunnen worden opgelost – al is het maar tijdelijk, wanneer onze kennis nog niet toereikend is of het onderzoek niet ver genoeg gevorderd. Onbekwame leidende kliekjes, die niet verder kijken dan de dag van vandaag en geen geloof in de toekomst hebben, verhinderen de vakinhoudelijke elite in het vervullen van haar taken.

- **De strijdvaardige elite**: Deze elite, gevormd binnen de partij, zorgt ervoor dat de nationaalsocialistische grondbeginselen leidend blijven en voorkomt een zelfstandig optreden van de vakinhoudelijke elite dat losstaat van onze wereldbeschouwing.

Een goed voorbeeld van kunstmatige hindernissen door ideologische starheid is in het Oosten het falen van de economische planning en in het Westen de terughoudendheid tegenover vooruitgang in

genetica, erfelijkheidswetenschap en biologie. De nationaalsocialistische dromen over de verbetering van ons erfgoed zijn dichter bij verwezenlijking dan ooit, en aan de noodzaak van eugenetische maatregelen – erfgezondheid en rassengeneeskunde – bestaat wetenschappelijk geen twijfel meer. De tijd heeft veel ideeën van het nationaalsocialisme, ooit verguisd als 'pseudowetenschappelijk', gelijk gegeven. Dit is slechts één voorbeeld. Vakmensen in elk kennisgebied kunnen tal van obstakels noemen die politiek onverstand en bureaucratische domheid hun in de weg leggen.

Het is onbegrijpelijk waarom in het complexe domein van staats-, bestuurs- en economische leiding niet-vakgerelateerde belangen, ideologieën en overwegingen zouden moeten beslissen. Alleen een orde die de vakinhoudelijke elite een kader biedt, maar haar verder ongestoord haar plicht jegens volk en staat laat vervullen, kan succesvol zijn. De nationaalsocialistische volksstaat is hiertoe vastbesloten. Dit vereist een verantwoorde elitevorming, waarvoor het onderwijssysteem fundamenteel moet worden hervormd.

In alle domeinen van het onderwijs, vanaf de vroegste jeugd, moet de bevordering van begaafden centraal staan. Dit staat haaks op de huidige opvattingen, die leiden tot een voortdurende verlaging van prestaties. Al op de volksschool moeten jongens met bijzondere begaafdheden of vermogens – in sport, leiderschap, wetenschap, onderzoek of ambacht – worden bevorderd, volledig onafhankelijk van sociale afkomst of economische situatie. Ook als een begaafdheid pas later aan het licht komt, moet een overstap naar elitescholen altijd mogelijk zijn. Het onderwijs moet lichaam en geest, wil, karakter en verstand gelijkmatig trainen en bevorderen.

De elitescholen van de nationaalsocialistische volksstaat zijn geen wereldbeschouwelijke kadersmederijen, maar dienen de vorming van de vakinhoudelijke elite van morgen. Wereldbeschouwelijke kwesties vormen hier het brede kader, niet het hoofdthema. Het principe dat nationaalsocialisme niet wordt onderwezen, maar voorgeleefd, moet altijd in acht worden genomen. De Nationaal-politieke Opvoedingsinstellingen (NPEA's, beter bekend als Napola's) van het Derde Rijk zijn ons voorbeeld, waarop we kunnen voortbouwen. Aan deze elitescholen sluit een universitaire opleiding aan, waarbij de Duitse universiteit fundamenteel anders wordt gestructureerd.

De nadruk zal liggen op vakscholen en elite-vakscholen, met leerplannen en opvoedingsmethoden die dezelfde principes volgen als de NPEA's en zijn afgestemd op beroepsvereisten. De opleiding wordt gestroomlijnd, gedisciplineerd en gericht op het voorbereiden van studenten op leidinggevende posities. De eigenlijke wetenschappelijke universiteit wordt numeriek sterk verkleind, maar zal op een veel hoger niveau opereren en alleen toegankelijk zijn voor hen die werkelijk aanleg en vermogen tonen voor onderzoek en wetenschap.

Ook de universitaire en vakschoolopleiding is niet doelloos, maar dient, net als alle volkse geledingen, het volk als geheel. De nationaalsocialistische volksstaat maakt een einde aan de huidige onderwijchaos en daarmee aan de deels gerechtvaardigde onrust op dit gebied. Zo vormt zich een vakinhoudelijke elite van rijpe, gefundeerde volksgenoten – geen emotionele kreupelen – die hun volk dienen en in staat zijn leidinggevende taken in regering, bestuur en economie op zich te nemen.

Tussen theorie en praktijk, tussen wereldbeschouwelijke doelen en de noodzakelijkheden van de dagelijkse politiek, bestaat een natuurlijke spanning. De nationaalsocialistische beweging ziet deze spanning als een uitdaging waarin zij zich moet bewijzen. Een uitsluitend wereldbeschouwelijk bepaalde regering zou een ideologische politiek voeren die op illusies berust en ons vaderland in het verderf zou storten. Een politiek die zich niet verplicht weet aan hogere doelen en slechts haar dagelijkse werk doet, zou weinig vooruitgang brengen en de Duitsers prijsgeven aan een geleidelijke volkse dood. Het verdragen en scheppend vormgeven van deze spanning is een taak van de partij. Zij vormt de

strijdvaardige elite van ons volk en biedt een tegenwicht aan een puur technocratische uitoefening van macht door de vakinhoudelijke elite, die de overkoepelende doelen en de problemen van de gewone volksgenoot natuurlijk kan vergeten. De nationaalsocialistische beweging wil de regerings-, bestuurs- en economische leiding niet vervangen, maar erover waken dat deze binnen het kader van onze wereldbeschouwing blijft.

We hebben vastgesteld dat de Nationaalsocialistische Duitse Arbeiderspartij op alle niveaus van het volkse leven een strijd- en opvoedingsopdracht vervult. Om de vakmensen en technocraten geestelijk en organisatorisch de baas te blijven, moet de partij zelf een elite vormen. Deze partij-elite moet de waarden van ons geloof politiek doorzetten zonder te vervallen in ideologische betweterij. Op het tweede niveau luidt de strijdopdracht van de partij:

Voorkom een zelfstandig optreden van de vakinhoudelijke elite dat losstaat van nationaalsocialistische grondbeginselen, en streef in scheppende strijd met de bevoegde vakmensen naar nieuwe, uitvoerbare plannen voor een volkse en rasbewuste toekomstpolitiek!

In plaats van onze vroegere tegenstanders te onderdrukken, proberen we hen te overtuigen en op te voeden. Evenzo gebruiken we de macht van de partij niet voor een ideologische regeringsvoering, maar om vakmensen te overtuigen van de juistheid en uitvoerbaarheid van onze opvattingen. Alleen een overtuigde vakinhoudelijke elite zal al haar kennis, kunde en verbeelding inzetten ten bate van ons volk. Deze overtuigingsarbeid is een taak van de partij en onderdeel van haar opvoedingsopdracht. Dit is waarschijnlijk de meest veeleisende en complexe eis aan onze partij, veel uitdagender dan de communistische methode om als staatspartij haar wil door te zetten, maar ook veel lonender en kansrijker.

Hiervoor is een strijdvaardige elite nodig die geestelijk opgewassen is tegen de vakinhoudelijke elite, maar daarnaast met elan en verbeelding de doelen van het revolutionaire nationaalsocialisme najaagt. Dit stelt de hoogste eisen aan de opleiding van de nieuwe generatie van de NSDAP. De Adolf Hitler-Scholen van het Derde Rijk dienen als voorbeeld, hoewel deze destijds nog niet volledig waren uitgewerkt. Deze partij-elitescholen stellen, ondanks andere accenten, dezelfde hoge eisen aan leerlingen als de staatelijke elitescholen. Hun leerplan wordt aangevuld met intensieve wereldbeschouwelijke vorming en scholing.

Om de revolutionaire schwung en het idealisme in de partij te behouden, moeten we waarborgen dat de eisen aan partijgenoten hoger zijn, dat wereldbeschouwelijke vorming plaatsvindt naast andere taken, en dat inzet voor de partij zoveel mogelijk onbezoldigd blijft en geen macht of carrièremogelijkheden biedt zonder vakinhoudelijke en politieke prestaties. Dit geldt ook voor leerlingen aan de partij-elitescholen. Omdat het principe van vrijwilligheid gehandhaafd blijft, zijn deze scholen, anders dan de staatelijke elitescholen, niet direct actief na de volksschooljaren. Ze staan open voor overtuigde en enthousiaste nationaalsocialistische jongens die al met succes staatelijke elitescholen bezoeken en minstens zestien jaar oud zijn.

De tragiek van onze beweging was dat zij slechts zes vreedzame opbouwjaren kende, waarin de eerste jaren nog werden gekenmerkt door de noden en erfenis van het democratische systeem. Hierdoor kon de herinrichting van het onderwijssysteem in het Derde Rijk nog geen langdurige effecten tonen. Een groot deel van de nationaalsocialistisch gevormde jeugd offerde zich heldhaftig op in de laatste oorlogsjaren, zoals het optreden van de Hitlerjugend en de oudere jaargangen van de Napola-leerlingen voorbeeldig aantoont. Geef ons een generatie, en wij bouwen een nieuwe wereld!

In de loop der generaties zullen de verschillen tussen de vakinhoudelijke elite van de staatsleiding en de strijdvaardige elite van de partijleiding geleidelijk afnemen. Het is echter niet in ons belang dat ze volledig verdwijnen. Eenheid van partij en staat betekent geen versmelting, maar aanvulling. Er bestaat niet alleen een spanning tussen theorie en praktijk, maar ook tussen de nadruk op elitevorming en het nationaalsocialistische volksgemeenschapsidee. Hier is de revolutionaire rechtlijnigheid van de nationaalsocialistische beweging vereist. Als de NSDAP na haar overwinning verandert in een bureaucratische staatspartij, treedt zij de volksgenoot slechts tegemoet als onderdeel van een eisend, almachtig staatsapparaat en verliest zij vroeg of laat zijn vertrouwen. Zelfs een volkse elite zonder klassen- of standsbarrières zou dan alleen nog als staatkundige, en niet langer als waarlijk volkse leiding, worden erkend en gewaardeerd. De partij moet ook na haar overwinning stevig in het volk verankerd blijven, zijn onvoorwaardelijke vertrouwen behouden en zich blijven gedragen als een dienend deel van de volksgemeenschap.

Vrijheid in plaats van democratie

De term ‘vrijheid’ behoort, net als ‘vrede’, tot de meest misbruikte slagwoorden van onze tijd. Democraten, die de Bondsrepubliek Duitsland steevast aanduiden als de ‘vrijste staat in de Duitse geschiedenis’, tonen zich hierin als huichelachtige misleiders. Democraten hebben nog nooit een volk bevrijd, maar hooguit bepaalde domeinen ‘gedemocratiseerd’. Hun ‘democratisering’ beperkt zich in wezen tot twee maatregelen: die van de economie en die van de politiek. Beide leiden echter niet tot de bevrijding van de volksgenoot.

Economische vrijheid in het liberaal-kapitalisme betekent niets anders dan de vrijheid van concerns en de internationale haute finance om de arbeider uit te buiten en te misbruiken. De ‘vrijheid’ van de arbeider beperkt zich tot het organiseren van stakingen – een historisch achterhaald middel dat de volkseconomie lamlegt, vernietigt en daarmee de eigen bestaansgrond van de arbeider in gevaar brengt. Hoe kan men spreken van vrijheid als het recht op arbeid niet is gerealiseerd en de arbeider vrijwel geen invloed heeft op de gang van zaken in het bedrijf, waar een groot deel van zijn leven zich afspeelt? En hoe zit het met de politieke vrijheid?

Voor de overgrote meerderheid van de volksgenoten beperkt deze zich tot het zetten van een kruisje om de vier jaar, in het trotse besef dat, zoals de Grondwet stelt, ‘alle staatsmacht van het volk uitgaat’. Voor de rest kijken zij slechts verwonderd toe hoe hun ‘vertegenwoordigers’ politiek bedrijven, zorgvuldig gecontroleerd door staatsveiligheidsdiensten die ervoor waken dat geen volksgenoot op ‘grondwetvijandige’ ideeën komt. In werkelijkheid onttrekt het domein van regerings-, bestuurs- en economische leiding zich al lang aan effectieve en verantwoorde medezeggenschap van het volk. Alle democratische bezweringen veranderen daar niets aan. Er kan allang niet meer *door* het volk, maar alleen *voor* het volk worden geregeerd. Democraten weten dit ook, maar spreken het, in tegenstelling tot ons, niet eerlijk uit, omdat de verouderde mechanismen van zogenaamde ‘vrije verkiezingen’ bij uitstek geschikt zijn om het volk te misleiden over de ware machtsverhoudingen en hun eigen macht te behouden.

Wij moeten het volk eerlijk zeggen dat democratische volksheerschappij niet bestaat. Het gaat erom welke leidende laag de macht heeft: een aan zionisten gehoorzame, internationalistische en bonte kliek, of een eenheid vormende, zorgvuldig opgeleide en verantwoordelijke volkse elite. Democratie heeft niets met vrijheid te maken. Vrijheid moet zichtbaar worden in het privéleven van de individuele volksgenoot: in de vrijheid om een opleiding te volgen die aansluit bij de eisen van de toekomst, in de vrijheid om geen angst te hoeven hebben om zijn arbeidsplaats, en in de vrijheid om in de thuisgemeente en het bedrijf effectieve medeverantwoordelijkheid te dragen.

Vrijheid in plaats van democratie betekent vertrouwen hebben in de fundamenten van het heersende systeem en in de vakinhoudelijke autoriteit van het regeringswerk. Op het derde niveau – het persoonlijke levensdomein – betekent het medeverantwoordelijkheid dragen. Dáár waar de individuele volksgenoot daadwerkelijk recht, plicht en vermogen heeft tot medeverantwoordelijkheid, zijn wij nationaalsocialisten ‘democratischer’ dan de democraten. Dáár toont zich vrijheid, dáár zien wij de taken van een Duitse vrijheidsbeweging, dáár kan een vrije, socialistische gemeenschap worden vormgegeven. Alleen de mens die zijn natuurlijke levenssfeer mede kan vormgeven, is vrij – niet degene die geleerd heeft op de juiste plek een kruisje te zetten; dat kan een chimpansee ook.

In wezen onderscheiden wij drie volkse organismen die het leven van de volksgenoot vormen en bepalen: familie, gemeente en bedrijf. De familie, als kleinste, natuurlijke cel van de volksgemeenschap, geniet de bijzondere bescherming van de nationaalsocialistische volksstaat. Familie is geen

privéaangelegenheid; staat en partij dragen samen de verantwoordelijkheid om ervoor te zorgen dat de familie haar taken en plichten jegens de gemeenschap kan vervullen. De familie moet geestelijk, ziels en lichamelijk gezond zijn, voldoende kinderen voortbrengen en deze in hun eerste levensjaren zo opvoeden dat zij later gezonde en verantwoorde staatsburgers en volksgenoten worden.

De staat kan en mag hier niet meer doen dan door wettelijke stimuleringsmaatregelen goede randvoorwaarden scheppen. De partij moet echter de families overtuigen van hun grote plichten jegens de gemeenschap en strijden tegen de ontbindingsverschijnselen die in deze tijden van volkse neergang zichtbaar zijn. Deze tekenen van verval zullen niet van de ene op de andere dag verdwijnen met een machtsovername door de nationaalsocialistische beweging; zij vereisen een strijdvaardige inzet van de NSDAP.

Hier herkennen wij opnieuw de strijd- en opvoedingsopdracht van de partij. De verantwoordelijkheid voor het overtuigen en integreren van de familie in de volksgemeenschap ligt vooral bij de NS-Frauenschaft. Het is de taak van nationaalsocialistische vrouwen, als stoottroep van de gehele Duitse vrouwenarbeid, om de familie van binnenuit nationaalsocialistisch vorm te geven en de kinderen op te voeden in de geest van het volksgemeenschapsidee. Daarom besliste de Führer in zijn richtlijn van 14 maart 1933 dat de opvoeding en verzorging van kinderen tot tien jaar werd toevertrouwd aan de NS-Frauenschaft. In het Jaarboek 1938 van de Reichsfrauenführung – Hoofdafdeling Pers/Propaganda – staat hierover:

Ruim 350.000 zes- tot tienjarige jongens en meisjes behoren tot de Duitse jeugdgroepen. In de winter wordt er geknutseld en gewerkt om Duitse kinderen in het buitenland een plezier te doen. Er ontstaan kleine, nuttige dingen waarmee de moeder op Moederdag wordt verrast. Er wordt overlegd wat uit de eigen speelkast het Winterhulpwerk kan gebruiken als kerstgeschenk voor grenslandkinderen. Voordat het kind 'volksgemeenschap' verstandelijk kan bevatten, leert het door zijn eigen kleine daad de inhoud ervan in te schatten. Voordat het weet van de lotsverbondenheid van alle Duitsers, leert het zich vrijwillig in te voegen in een kleine kameraadschap. Jong geleerd is oud gedaan – het zal later niet zwaar vallen om als opgroeiende jongere zich bewust als Duitser te voelen, die voor iedere jonge Duitser, ongeacht zijn afkomst, een kameraad is. Als Pimpf en Jungmädel, als Hitlerjongen en BDM-meisje zal de jongere nog beter begrijpen wat de kindergroep in hem wil wekken.

Geen politieke ideeën of theorieën moeten de kinderen worden bijgebracht – veel belangrijker is dat de karaktervolle waarden en gevoelsmatige impulsen in hen worden aangesproken, waarop het nationaalsocialisme bouwt. Natuurlijk is de jongen die op tienjarige leeftijd bij het Jungvolk komt geen voltooid mens, en het Jungmädel is nog veranderlijk. Maar een wezenlijk deel van zijn ontwikkeling heeft het tienjarige kind al achter de rug. Net zoals lichamelijke verwaarlozing in de eerste tien jaar later vrijwel nooit volledig kan worden ingehaald, is het ook een zware opgave om fouten in de opvoeding van deze leeftijdsgroep goed te maken. Daarom wil de kindergroep, naast school en ouderlijk huis, het kind helpen de weg naar de gemeenschap te vinden waarvoor het geboren is en waaraan het ooit zijn krachten zal wijden.

Wie vreest dat de kinderen somberaars of vroegrijpe betweters worden, moet eens een middag van onze kindergroepen bijwonen. Bij goed weer zijn ze, indien mogelijk, buiten. Er wordt gespeeld, geturnd, gelopen en gesprongen. Angstige moederskindjes verliezen hun preutsheid, en huilebalkachtige meisjes zijn al snel niet meer te herkennen, want zij willen moedig en dapper worden. Op excursies wordt gezongen en muziek gemaakt. Tijdens de rust zit men in het gras, en vertelt de groepsleidster een sprookje of een sage uit de geschiedenis van het thuisland. Voor elke middag bedenkt de groepsleidster iets nieuws. Door aan te sluiten bij de dagelijkse leefwereld van de kinderen, verruimt zij met op

kinderlijk begrip afgestemd vertellen de begrippenwereld van het kind en draagt zo bij aan de vorming van een nationaalsocialistisch wereldbeeld

De kindergroepsleidsters vormen onderling een hechte kameraadschap. Zij worden steeds opnieuw geschoold, krijgen inspiratie en richting, want zij zijn zich bewust van hun grote verantwoordelijkheid om de kinderen op te voeden tot een nationaalsocialistische houding en bovenal door hun eigen optreden het nationaalsocialisme voor te leven. De Führer zelf heeft met zijn woord: 'De jeugd kan niet vroeg genoeg worden opgevoed om zich in de eerste plaats als Duitser te voelen,' de kinderopvoeding in het nationaalsocialistische rijk gericht.

Ik hoef de grondslagen van de nationaalsocialistische familiepolitiek niet verder uiteen te zetten en verwijs naar de voortreffelijke documentatie van de vroegere Reichsfrauenführerin Gertrud Scholtz-Klink in *Die Frau im Dritten Reich*, Grabert Verlag, Tübingen 1978. Het is in ieder geval een taak van de partij – hier belichaamd door de NS-Frauenschaft – om de Duitse familie, en vooral de daarin opgroeiende kinderen, zo op te voeden dat zij vrijheid begrijpen als een verplichting jegens de gemeenschap die hun deze vrijheid verleent. Deze opdracht, die al in de strijdperiode gold voor nationaalsocialistische vrouwen en meisjes, is vandaag zwaarder te vervullen. Het vormt een grote uitdaging voor de strijdvaardigheid, overtuigingskracht en vastberadenheid van onze nationaalsocialistische vrouwenbeweging. Alleen als, beginnend bij de kleinste cel van onze volksgemeenschap, de Duitse mens door de partij wordt opgevoed om vrijheid te zien als een binding aan de gemeenschap, kunnen wij de volgende stap zetten naar sociale bevrijding en medeverantwoordelijkheid in gemeente en bedrijf.

Het arbeids- en privéleven van de volksgenoot wordt wezenlijk bepaald door de omstandigheden in de gemeente – als overkoepelende term voor dorp, stad en kring – en het bedrijf. Hier blijkt pas echt de vrijheid van het individu. De nationaalsocialistische volksstaat is vastbesloten ruimte te scheppen voor brede en effectieve medeverantwoordelijkheid. Ik spreek bewust niet van 'medezeggenschap'. Medezeggenschap kan ook worden geclaimd door egoïsten en saboteurs die zonder consideratie voor anderen hun eigen voorrechten willen veiligstellen. Iedereen die uit fundamentele oppositie tegen volk en staat alles probeert te vernietigen, misbruikt verkiezings- en discussiemechanismen voor eigen gewin. Wij daarentegen strijden voor een medeverantwoordelijkheid die voortkomt uit de innerlijke wens om de omgeving menswaardig vorm te geven en de gemeenschap vooruit te brengen. Medeverantwoordelijkheid in gemeente en bedrijf manifesteert zich in de nationaalsocialistische volksstaat door uitgebreide participatiemogelijkheden via directe en vrije persoonlijkheidsverkiezingen.

Ik heb al gewezen op raakvlakken tussen deze opvatting van corporatisme en het idee van radendemocratie, strikt beperkt tot het derde niveau van het volkse leven. Het zou voorbarig zijn om nu al details voor te stellen. Wij staan nog aan het begin van de herontdekking van mogelijkheden die in de jaren dertig werden ontwikkeld en in de maalstroom van de nederlaag ten onder gingen. Ik herinner slechts aan het werk van de *Cercle Proudhon*, geïnspireerd door Georges Valois, grondlegger van het Franse fascisme, aan de ideeën van de revolutionaire vleugel van de NSDAP, en aan het sociale programma van de Italiaanse Sociale Republiek (Salò-republiek 1943-1945), om enkele suggesties te noemen.

Vandaag gaat het mij erom de contouren van de 'Derde Weg' aan te geven. De uitwerking van deze revolutionaire ontwikkeling laten we over aan de toekomst en aan de dagelijkse politieke strijd, ook al in de oppositie, om onze ideeën verder te ontwikkelen. Wij komen niet met een kant-en-klare theorie in de werkelijkheid van het volkse leven, maar staan voor de taak deze werkelijkheid vorm te geven in overeenstemming met onze binnen- en buitenlandse mogelijkheden. Cruciaal is dat wij op dit niveau

van vrijheid niet alleen spreken, maar deze ook verwezenlijken. Nationaalsocialisten zijn geen huichelaars: wij zeggen van tevoren waar wij orde en waar wij vrijheid wensen.

In gemeente en bedrijf kent de nationaalsocialistische volksstaat geen ‘staatspartij’. Niemand wordt burgemeester omdat hij Ortsgruppenleiter is, of ondernemingsraadslid omdat hij activist is van de NSBO – de Nationaalsocialistische Bedrijfscellenorganisatie. Hij moet zich in vrije persoonlijkheidsverkiezingen, onder meerdere kandidaten, doorzetten en als strijdvaardige nationaalsocialist het eerlijke vertrouwen van de gemeenschap winnen. Ik herhaal: met het vrijwillige lidmaatschap van de plaatselijke of kringgroep van de partij, of van de nationaalsocialistische bedrijfscel, is geen automatisch, comfortabel ambt in leidinggevende posities verbonden. Er moet worden gestreden, geworven en overtuigd.

De Nationaalsocialistische Duitse Arbeiderspartij heeft noch in de strijdperiode, noch bij de vormgeving van onze staat behoefte aan de gemakkelijke, gedachteloze meeloper die in zware tijden plotseling ‘nooit erbij en altijd al tegen’ was. De partij bestaat uit idealisten, strijders en revolutionairen. Daarom is zij de Duitse vrijheidsbeweging en de georganiseerde levenswil van de natie. Dat is onze consequentie uit de nederlaag:

Vrijheid in plaats van democratie!

Stem van het volk en fakkel van de revolutie

De veelzijdige taken die de Nationaalsocialistische Duitse Arbeiderspartij (NSDAP) op zich neemt, zijn inmiddels duidelijk geworden. De partij strijdt voor de overwinning, legt de fundamenten van een nieuwe staatsorde, houdt toezicht op de ontwikkeling van het rijk, schept randvoorwaarden voor een zakelijk en verantwoordelijk regeringswerk en voorkomt dat de vakinhoudelijke elite zelfstandig opereert los van onze beginselen. Daarnaast voedt de partij het volk op en zet zij zich in voor de nationaalsocialistische vormgeving van de basisstructuren en corporaties. Ze werft, strijdt, overtuigt en vormt.

Dit breed vertakte werk van de nationaalsocialistische beweging, waarvan de hoofdlijnen nu al zichtbaar zijn, fascineert de besten van ons volk. Iedereen van goede wil vindt in een deelgebied van deze strijd een taak die bij hem past en een vervulling van zijn leven. Door deel te nemen aan deze strijd wordt hij opgenomen in het eeuwige leven van ons volk en wordt hij lid van onze strijdgemeenschap voor een stralende toekomst. Als we de strijd van onze beweging in een slagwoord willen samenvatten, dan is het dit:

De Nationaalsocialistische Duitse Arbeiderspartij is de stem van het volk en de wijd stralende fakkel van de revolutie!

De partij vertegenwoordigt als enige de belangen van de volksgemeenschap tegenover het staatsapparaat, terwijl zij tegelijkertijd het individu integreert in het organisme van de volksstaat.

We weten niet waar, wanneer of onder welke omstandigheden nationaalsocialisten ooit opnieuw de opbouw van het nieuwe rijk zullen aanvangen. Waarschijnlijk zal dit werk zich aanvankelijk beperken tot een klein deel van de Duitse natie, of behalen we eerst de overwinning in de Bondsrepubliek of zelfs alleen in de Oostmark. Dit bevestigt opnieuw onze overtuiging dat de NSDAP geen gewone staatspartij is en niet met de staat versmelt. Ze behoudt haar eigen structuur en taakgebied. Als stem van het volk en fakkel van de revolutie zal zij actief zijn, ook waar de nationaalsocialistische staat om binnen- of buitenlandse redenen slechts voorzichtig kan optreden. De nationaalsocialistische beweging organiseert zich overal waar Duitsers leven, ongeacht staatkundige grenzen. Onder hetzelfde symbool en gedragen door hetzelfde geloof vinden we haar terug in Zwitserland, de Oostmark, Zuid-Tirol, de Elzas, Eupen-Malmedy, Noord-Sleeswijk, de Oostzone, Zuidwest-Afrika en bij andere buitenland-Duitsers. Overal verkondigt zij het geloof in het rijk van de Duitsers en de eenheid van de volksgemeenschap.

Tegelijkertijd ziet de Nationaalsocialistische Duitse Arbeiderspartij zichzelf als de kern van een wereldwijde nationaalsocialistische beweging, actief waar blanke mensen leven en strijden voor een betere toekomst. De partij onderhoudt contacten met bewegingen die als partners en kameraden in aanmerking komen voor de verwezenlijking van de rijksidee, zoals Turkse fascisten, Arabische nationalisten, Palestijnse revolutionairen, islamitische krachten en Oost-Europese ballingen- en verzetsbewegingen. Zo staat onze beweging in het centrum van de historische strijd om de toekomst van de wereld. Hoewel het uur van onze revolutie nog niet heeft geslagen, grijpen wij reeds vandaag in op alle niveaus en aan alle fronten van ons volkse leven.

Met het nationaalsocialisme scheiden de geesten zich.
Voor of tegen het volk! De strijd begint!

Eenheid van partij en staat

De eenheid van partij en staat vormt een dragende grondpijler van de organisatie van een nationaalsocialistisch staatswezen. Dit betekent echter – ik herhaal het – geenszins een ontaarding van onze beweging in een staatspartij naar oostelijk model, noch een versmelting of directe overname van de regerings-, bestuurs- of economische leiding. Partij en staat vullen elkaar veeleer zinvol aan. Dit principe introduceert een vorm van machtenscheiding die de verouderde, logge en ineffectieve machtenscheiding van burgerlijke samenlevingen vervangt. Deze machtenscheiding gaat hand in hand met een duidelijke arbeids- en taakverdeling. Hoe dit zich manifesteert op de verschillende niveaus van het volkse leven, heb ik in grote lijnen geschetst.

Onder alle omstandigheden moeten wij ervoor zorgen dat de beweging, ook na de verovering van de macht, haar eigenheid en revolutionair bewustzijn behoudt. Daarom moet het partijwerk, minstens tot aan het niveau van de gau, in de regel onbezoldigd blijven. Bovendien moet de vrijwilligheid van toetreding tot de partij altijd worden gewaarborgd. Toetreding mag de volksgenoot geen voordelen opleveren, maar moet integendeel altijd extra inzet en arbeid van hem vergen.

Na de machtsovername moet een toelatingsstop worden ingevoerd: directe toetreding tot de partij wordt dan niet meer mogelijk; in plaats daarvan kan men zich slechts als kandidaat laten registreren. Opname in de partij kan alleen plaatsvinden na een meerjarige, succesvolle proeftijd. Deze maatregelen zijn noodzakelijk om de revolutie levendig en vitaal te houden, zonder te vervallen in wanhopige acties zoals de Culturele Revolutie. Hiermee keren we terug naar het uitgangspunt van onze overwegingen:

Rebellie is gerechtvaardigd!

Geen enkele staat is ideaal. Elke orde wordt vormgegeven door mensen die feilbaar zijn. De kloof tussen staat en burger kan nooit volledig worden gedicht, omdat de staat maatregelen moet nemen die niet voor iedereen altijd inzichtelijk of voordelig zijn. Voor de een gaat het staatsingrijpen in het privéleven te ver, terwijl een ander klaagt dat de staat niet genoeg doet. De staat moet alle volksgenoten gelijk behandelen, maar kan het individu nooit volledig recht doen, omdat mensen niet gelijk zijn. Geen enkele staat, ook de nationaalsocialistische volksstaat niet, kan deze problemen volledig oplossen – hooguit verzachten. Daarom blijft rebellie gerechtvaardigd: niet als fundamentele opstand tegen de staatkundige orde of de belangen van het volk, maar als een uitdrukking van de geschetste spanningen.

Geen enkele revolutie kan deze spanningen fundamenteel opheffen. Velen hebben het geprobeerd en leden schipbreuk toen zij na hun overwinning verklaarden dat de problemen waren opgelost, dat het volk nu maar gelukkig moest zijn, en dat elke oproer of kritiek reactionair was en een aanslag vormde van de contrarevolutie. Nee! Pas wanneer wij begrijpen dat we een ideaal kunnen en moeten nastreven, maar dit nooit volledig zullen bereiken, kunnen we de individuele volksgenoot recht doen. We erkennen dat ontevredenheid, spanningen en zelfs weerstanden na een zegevierende revolutie niet altijd reactionair zijn, maar vaak een signaal vormen voor de voortzetting van de revolutie. Hier komt de partij in actie: zij moet zich opwerpen als woordvoerder van deze scheppende onrust, misstanden aanpakken en strijden voor hun opheffing. De partij eigent zich de proteststemming toe, die in elke nieuwe generatie natuurlijk opkomt, en gebruikt deze als motor voor een eeuwig voortschrijdende revolutie!

Rebellie is gerechtvaardigd!

Met deze houding voorkomt de nationaalsocialistische beweging dat kritiek, voortkomend uit concrete misstanden of jeugdige ongeduld, uitgroeit tot fundamentele oppositie tegen de nationaalsocialistische volksstaat, die dan reactionair zou worden en neergeslagen zou moeten worden. Het ligt in onze eigen handen of we de fouten van vroegere revoluties herhalen en tijdens de uitoefening van de macht het contact met het volk verliezen, of dat onze beweging een levendige uitdrukking van de volkswil blijft. Mogen de kameraden die ooit de Tweede Revolutie tot een overwinning zullen leiden, zich hiervan altijd bewust zijn!

Rebellie is gerechtvaardigd!

III. De Sturmabteilung

Het historische voorbeeld: de tweede revolutie

"Wij eisen de SA-staat!" – Ernst Röhm

Alles wat men vandaag serieus als 'neonazisme' kan bestempelen, berust in wezen op twee fundamentele overwegingen:

1. Wij erkennen dat het nationaalsocialisme als enige wereldbeschouwing een juist en natuurlijk beeld biedt van de mens en zijn bestemming. In het *Groot-Duitse Rijk* zien wij de vervulling van de eeuwenoude hunkering van het Duitse volk. Alleen het *Vierde Rijk*, de nationaalsocialistische volksstaat van de toekomst, kan het voortbestaan van ons volk in het komende millennium veiligstellen.
2. Wij moeten toegeven dat de nationaalsocialistische beweging sinds 30 juni 1934 van haar lotsbestemming is afgeweken. De moord op Röhm bracht een steentje aan het rollen: hoewel het *Derde Rijk* daarna nog indrukwekkende prestaties en successen behaalde, was het sindsdien innerlijk behept met een onzichtbare constructiefout. Uit dat rollende steentje groeide, door toedoen van zionisme en reactionaire krachten, een lawine die de enige volksstaat in onze geschiedenis onder zich begroef.

Met een mengeling van trots en verdriet kijken wij naar de geschiedenis van onze beweging en haar idee. Het is als een grootse wiskundige bewijsvoering die aan het begin een kleine, bijna toevallige fout bevat. Hoewel alle verdere stappen correct en logisch zijn, leidt die ene fout uiteindelijk tot een verkeerd resultaat. Dat bedoel ik wanneer ik zeg dat de beweging van haar lotsbestemming is afgeweken. Deze fout was niet van fundamentele of wereldbeschouwelijke aard. De ontmachtiging van de SA was een treurspel van intriges, angsten, laster en verkeerde informatie – geen onvermijdelijk gevolg van de nationaalsocialistische idee, maar een tragisch 'bedrijfsongeval'. De meeste Duitsers kennen de grote lijnen van de gebeurtenissen rond de zogenaamde *Röhm-Putsch*. Wij beperken ons hier tot de inhoudelijke betekenis van die gebeurtenissen.

De eisen van de revolutionaire SA, die in 1933/34 het conflict veroorzaakten en volgens Röhm de basis van het opbouwwerk moesten vormen, kunnen in drie punten worden samengevat:

- **Het socialisme**
- **De revolutionaire geest**
- **De volksmilitie**

Een belangrijke reden voor Röhms eis voor een *Tweede Revolutie* was de schijnbare verwaarlozing van het socialistische programma door de regering van nationale eenheid, die aanvankelijk een coalitie van Deutsch-Nationalen en nationaalsocialisten was. Hoewel de socialistische ideeën binnen de SA oprecht waren, waren ze niet bijzonder concreet of doordacht. Ze stonden echter geenszins in strijd met de doelen van de nationaalsocialistische wereldbeschouwing. Terugblikkend kunnen we vaststellen dat het *Derde Rijk* het socialisme van de daad later op voorbeeldige wijze heeft gerealiseerd. In slechts zes vredesjaren maakten de geledingen van partij en staat – zoals de *Deutsche Arbeitsfront*, *NS-Volkswohlfahrt*, *Winterhilfswerk*, *NS-Frauenschaft* en vele andere – meer socialisme waar dan het marxisme in de zestig jaar van zijn heerschappij sinds de Oktoberrevolutie. Hoewel wij ons vandaag nog veel verdergaande maatregelen op weg naar een socialistische gemeenschap kunnen voorstellen, kunnen we met trots verklaren dat de beoogde 'socialisering van de mens' ons daadwerkelijk is gelukt.

Op dit punt werd de dreigende constructiefout – een verraad aan de antikapitalistische grondhouding van de NSDAP – voorkomen.

Anders ligt het met het tweede streven van de SA: het bewaren van de revolutionaire geest. De ontmachtiging van de SA werd nooit ongedaan gemaakt, tot schade van ons rijk. Dit leidde in de loop der jaren onvermijdelijk tot een steeds afnemende betekenis van de partij, die uiteindelijk vrijwel alleen nog werd gebruikt als feestcomité voor het organiseren van herdenkingen en geen werkelijk vormgevende rol meer speelde. Tegelijkertijd groeide de macht van de SS tot ongekende hoogte, waardoor zij de natuurlijke grenzen van haar oorspronkelijke opdracht overschreed. Beide ontwikkelingen – de verzwakking van SA en partij, en de overmatige macht van de SS – hadden geen zegenrijke uitwerking, ook al konden de enorme prestaties en successen van het *Derde Rijk* dit lange tijd verbloemen.

De revolutionaire geest verstarde tot ritueel, en de revolutie werd als voltooid beschouwd. Hierdoor wist men noch met de SA, noch spoedig met de partij, iets aan te vangen. In plaats daarvan zocht men een bondgenootschap met reactionaire krachten, vertrouwend op het nationale gevoel van burgerlijke en adellijke kringen in bestuur en Wehrmacht. Pas toen het verraad – vooral sinds 20 juli 1944 – steeds duidelijker werd, erkende men deze cruciale fout en greep men terug op de revolutionaire traditie van de beweging. De NSDAP kreeg de opdracht om de *Volkssturm* op te richten en alle krachten te mobiliseren voor de totale oorlogsinzet. Gauleiders werden benoemd tot rijksverdedigingscommissarissen, verplicht om hun gau tot de laatste patroon te verdedigen. Daarmee werd – veel te laat – het lot van het rijk weer in handen van de partij gelegd. Maar de NSDAP van 1944 was niet meer die van 1934. Deze ontwikkeling bevestigde Röhms vrees.

Iets soortgelijks geldt voor de derde eis van de revolutionaire SA van 1934: de omvorming van de SA tot een volksmilitie die de *Reichswehr* moest vervangen. Ernst Röhm, die zelf tot kapitein in de *Reichswehr* was opgeklommen, kende de reactionaire geest van de hogere *Reichswehr*-leiding en stafofficieren maar al te goed en wantrouwde deze kliek terecht. Zijn eis voor de ontmachtiging en ontbinding van de *Reichswehr*, en de oprichting van een volksleger gebaseerd op de drie miljoen SA-mannen met eigenmachtige bewapening van de SA-stafwachten, was bedoeld om zijn programma kracht bij te zetten. Deze eis vormde de aanleiding voor de gebeurtenissen van de zogenaamde *Röhm-revolte* – in werkelijkheid een intrige van de *Reichswehr*-leiding en andere reactionaire kringen, die de Führer bewust verkeerd informeerden en misleidden.

De beslissing viel in het voordeel van de *Reichswehr*, die – omgedoopt tot *Wehrmacht* – snel werd uitgebreid en uitgeroepen tot 'enige wapendrager van de natie'. Ook deze fout werd te laat erkend, hoewel men bij de vijand, zoals Stalin, had kunnen leren. Als in 1934 enkele tientallen hoge officieren en de meerderheid van de stafofficieren naar de woestijn waren gestuurd of zo nodig geliquideerd, zoals Stalin deed met de leiding van het Rode Leger, dan was het verraad aan de fronten van de Tweede Wereldoorlog mogelijk voorkomen en de overwinning haalbaar geweest. De beslissingen van de laatste oorlogsjaren – zoals de symbolische richtlijn aan de *Wehrmacht* om alleen nog met de Duitse groet te groeten, de versterkte invloed van de *NSFO's* (nationaalsocialistische leidingsofficieren, belast met het bewaken van de nationaalsocialistische geest van de troepen), en de snelle opbouw van de *Waffen-SS* als voorbeeld van een overtuigd nationaalsocialistische troep – konden het lot niet meer keren.

Politieke soldaten van de partij

Over het thema *Sturmabteilung* (SA) is bijna alles gezegd. Als een rode draad loopt mijn geloof in de vormende kracht en de levensnoodzakelijke taak van de SA door dit hele boek. Alles wat ik heb geschreven over ons geloof, onze strijd en onze beweging ademt de geest van de bruinhemden. Zelfs het thema van de *Tweede Revolutie* was ooit een strijdkreet van deze politieke soldaten van de partij. Adolf Hitler zelf sprak in *Mein Kampf* uitvoerig over de SA. Daaraan valt weinig toe te voegen.

Ik zal mij daarom kort houden, in de wetenschap dat de eigenlijke aard van deze politieke strijdmacht niet in woorden kan worden gevat, maar beleefd moet worden in het gevoel van onvoorwaardelijke gehoorzaamheid, idealistische inzet die geen moeite of offer schuwt, en het gelukzalige besef van een kameraadschap die nergens anders zo bestaat.

De naam *Sturmabteilung* zelf is al een programma. Enerzijds vormt de SA de strijdvaardige elite van de partij, de stoottroep van de revolutie; anderzijds blijft zij een afdeling – een onderafdeling – van de Duitse vrijheidsbeweging. De SA is dus geen doel op zichzelf, geen zelfstandige politieke of wereldbeschouwelijke kracht, maar de zuiverste belichaming van het wezen van de partij.

SA-strijders zijn politieke soldaten:

- **Politiek**, omdat hun strijd uitsluitend gericht is op de toekomst van ons volk.
- **Soldaten**, omdat zij gebonden zijn aan gehoorzaamheid, discipline en de noodzakelijkheid en gevaren van de strijd.

De inzet van de bruinhemden aan het thuisfront in de naoorlogse tijd vraagt om mannen die zeker zijn van zichzelf en hun zaak. Deze inzet is niet minder belangrijk of betekenisvol dan destijds aan de staalfronten van de wereldoorlogen. Hier, net als daar, moet de Duitser zich strijdvaardig bewijzen. In de gelederen van de SA voert hij een meestal onbloedige, maar moeizame oorlog tegen de vijanden van ons vaderland. Aan de noodzakelijkheid van deze strijd zijn alle andere taken en geledingen van de beweging ondergeschikt. De SA vormt het hart van onze beweging. Als de geest van deze in de geschiedenis unieke troep sterft, is de partij dood, zelfs al kunnen frasen en rituelen nog enige tijd voortbestaan.

De SA is de Duitse revolutie!

Na de overwinning wordt de *Sturmabteilung* het middelpunt van het Duitse opbouwwerk. Haar geest draagt en beschermt de bevochten volksstaat. De onbekende SA-man is de eigenlijke held van de stralende wedergeboorte, eerst van onze partij en vervolgens van ons hele volk. Niet de gepassioneerde en meeslepende redenaar, niet de ijverige organisator, en niet de peinzende denker is de schepper van onze staat. Zij allen zijn onmisbaar in ons gezamenlijke front, maar het is de eenvoudige SA-man, die zijn gevoel en de stem van zijn bloed volgt, die misschien weinig weet maar alles voelt, die als nationaalsocialist door zijn voorbeeld en strijd de wereld vormt naar zijn idealen en het nieuwe rijk schept.

Daarom kunnen we met recht spreken van de komende *SA-staat*, niet omdat de *Sturmabteilung*, zoals vroeger de SS, alle levensuitingen en machtsmiddelen van staat en partij wil controleren, maar omdat haar geest de nationaalsocialistische volksstaat van de toekomst doordrenkt. De SA zal in haar verschillende geledingen alle wapenvaardige mannen van ons volk verenigen. De strijd- en opvoedingsopdracht van de partij vindt in haar de meest zichtbare belichaming. De overwinning of nederlaag van de *Sturmabteilung* in de strijd om de ziel van ons volk bepaalt het succes of falen van het

Vierde Rijk. Als de *Tweede Revolutie* wordt begrepen als een geestelijk-zielkundige omwenteling, dan verwezenlijkt zij zich in de eerste plaats in de bruine frontlinie van de SA en in de strijd tegen de reactie.

Tegen de reactie

Over de strijd tegen de reactie is in deze tekst al op talrijke plaatsen uitvoerig gesproken. Cruciaal is het volgende: alle revoluties in de wereldgeschiedenis hebben te maken gehad met reactionaire stromingen, en velen zijn daar vroeg of laat aan ten onder gegaan. Ook een werkelijke volksrevolutie, zoals de nationaalsocialistische, blijft niet gevrijwaard van deze uitdaging. Zelfs de meest verdorven en kwaadaardige systemen, waartoe de Duitse bezettingsregimes in Oost en West onmiskenbaar behoren, brengen een laag van machthebbers en profiteurs voort. Deze hebben invloed en privileges te verliezen en zijn daarom bereid democratie en bolsjewisme te steunen.

Na onze overwinning zijn deze mensen vatbaar voor reactionaire houdingen of zelfs acties. Wij kiezen er echter niet voor, zoals Stalin ooit deed, om iedereen te liquideren die mogelijk de reactie zou kunnen steunen. Dat willen wij niet, omdat wij in deze mensen eerst de volksgenoot zien en niet slechts de vertegenwoordiger van een laag of klasse die neigt naar reactionaire en burgerlijke houdingen. Wat resteert, is een voortdurende en moeizame strijd, gepaard met de opvoeding van vooral de opgroeiende jeugd, voor wie de binding aan de gemeenschap en kameraadschap over alle klassen en standen heen vanzelfsprekend zal worden.

Vanwege haar geschiedenis en traditie draagt de *Sturmabteilung* (SA) de hoofdlast in deze strijd tegen de reactie. De opvoeding van de mannen van ons volk ligt in wezen in handen van de SA. Wie streeft naar behoud of herstel van privileges en eigenbelangrijke voordelen, zal door ons genadeloos op zijn plaats worden gezet. Hierbij zijn natuurlijk alle geledingen van de partij betrokken, maar bovenal de SA. Gedenkende haar eigen tragische en bloedige geschiedenis, is zij bovenal geroepen om de reactie te verbrijzelen en te vertrappen.

Wij kennen geen genade voor volksvreemde elementen die in de Duitser slechts een uitbuitingsobject zien, noch voor hen die uit eigenbelangrijke, lage motieven deze elementen blijven dienen. Wie onze uitgestoken hand tot verzoening afwijst, zal de volle kracht ondervinden van een wet die ooit opnieuw, in naam van het Duitse volk, rekenschap zal eisen van volksgenoten over hun dienst aan de gemeenschap.

Volksmilitie: de bewapende SA

In de nationaalsocialistische volksstaat is de *Sturmabteilung* (SA) onderverdeeld in drie formaties:

- Volksmilitie
- SA-stafwachten
- Algemene SA

In lijn met de opvattingen van Ernst Röhm zal de SA na de overwinning van onze beweging dienen als kader voor een revolutionair, nationaalsocialistisch volksleger, dat, vergelijkbaar met het Zwitserse model, is georganiseerd als een volksmilitie.

De volksmilitie omvat alle weerbare mannen van ons volk en voedt daarnaast vanaf de vroegste jaren de gehele mannelijke jeugd op. Deze opvoeding begint in een speelse vorm, gaat over in weersport en culmineert uiteindelijk in voor-militaire training. Hierop volgt, zoals nu ook het geval is, een reguliere militaire dienst. In tegenstelling tot traditionele systemen wordt de volksgenoot na zijn diensttijd niet in de reserve ontslagen en slechts incidenteel opgeroepen voor oefeningen. In plaats daarvan dient hij voortdurend, binnen het kader van zijn normale beroepsleven, in plaatselijke en bedrijfskampgroepen. Hierdoor blijft de gehele mannelijke bevolking permanent militair inzetbaar en getraind.

Deze dienst, die doordrenkt is van de geest van de SA, geldt als een ereplicht jegens het eigen volk en is zonder uitzondering verplicht. Van schooljongen tot gepensioneerde is iedere man van ons volk in de volksmilitie georganiseerd. Het is een verantwoordelijke taak om deze dienst zo in te richten dat volksgenoten militair goed getraind, wereldbeschouwelijk standvastig en menselijk in de geest van de partij gevormd worden. In alle geledingen van de staat die, anders dan de zuivere partijformaties, niet volledig op vrijwilligheid zijn gebaseerd, zoals de volksmilitie, moet worden gewaakt voor een aanpak naar oostelijk voorbeeld, waarbij nationaalsocialistische vorming met geweld en dwang wordt nagestreefd. Voortdurende, vermoeiende ideologische discussies en de dwang om altijd in één richting te denken maken afgestompt en leiden vaak tot het tegenovergestelde van het beoogde doel. Wie weet dit beter dan wij, de jonge generatie, die is opgegroeid onder de voortdurende democratische en antifascistische hersenspoeling?

Het doel van de volksmilitie en de weerjeugd is niet in de eerste plaats om overtuigde nationaalsocialisten te vormen, maar om goede Duitsers te kweken die zich verplicht voelen aan de gemeenschap en bereid zijn de volksstaat onder alle omstandigheden met hun leven te verdedigen. De staat biedt hier slechts een kader, terwijl de SA-kaders van de volksmilitie het nationaalsocialisme niet overmatig moeten prediken, maar overtuigend moeten voorleven.

Tegenover een zuivere dienstplicht of een beroepsleger biedt de volksmilitie vier voordelen:

1. **Zelfstandige verdediging**: Door de opbouw van de volksmilitie zal Duitsland in staat zijn zich zelfstandig tegen elke denkbare aanvaller te verdedigen. Wij tonen aan dat in geval van oorlog de gehele bevolking onmiddellijk naar de wapens grijpt en dat elke plaats, fabriek en woning tot de laatste patroon zal worden verdedigd. Een aanval op Duitsland zou geen wandeling zijn, maar een dodenmars, die hooguit leidt tot de verovering van een volledig verwoest en niet te pacificeren land. Geen enkele vijand kan hierin belang hebben.

2. **Kostenefficiëntie**: De kosten van een volksmilitie zijn lager dan die van andere defensiestrategieën gebaseerd op onafhankelijke nationale verdediging. De volksmilitie wordt

voornamelijk uitgerust met standaard infanterie- en antitankwapens. De voortdurende herbewapening met steeds duurdere, nieuwe wapensystemen wordt sterk verminderd of vervalt, omdat de strategie niet rust op absolute technische gelijkheid met de vijand, maar op de mobilisering van de gehele bevolking en haar bereidheid om alles te vernietigen liever dan zich te laten veroveren. Een eigen, hoogontwikkelde wapenindustrie kan desondanks in stand worden gehouden door versterkte wapenexport naar bevriende of neutrale landen.

3. **Defensieve aard**: Een volksmilitie is geen aanvalsleger en kan op korte termijn niet als zodanig worden gebruikt of omgebouwd. Hoewel traditionele oorlogshandelingen in Europa nog maar moeilijk voorstelbaar zijn, is het, gezien de diepgewortelde angst voor Duitse nationaalsocialisten – versterkt en in stand gehouden door decennia van overwinningspropaganda – psychologisch belangrijk voor onze buren dat de nationaalsocialistische volksstaat zijn gewapende macht duidelijk defensief inricht. Tegelijkertijd mag deze niet zo zwak zijn dat iemand zou denken het nationaalsocialisme opnieuw met geweld te kunnen onderdrukken. Wij mogen het zionisme geen enkele aanleiding geven om de wereld in een derde oorlog tegen Duitsland te storten, die het definitieve einde zou kunnen betekenen.

4. **Volksopvoeding**: De volksmilitie is het ideale kader voor een brede volksopvoeding. Hier wordt de volksgenoot vanaf zijn jeugd gevormd tot een Duitse patriot, waardoor hij ontvankelijk wordt voor de verdere waarheden van het nationaalsocialisme. Dit maakt hem eerder bereid om vrijwillig meer te leveren en deel te nemen aan de verschillende partijformaties voor de schepping van de nieuwe, Arische mens. Binnen het kader van een vrouwendienstplicht op het gebied van civiele verdediging, sociale taken, en scholing in moederschap en huishoudkunde kan een vergelijkbare opvoeding worden nagestreefd voor de vrouwelijke bevolking.

Dienst aan het volk wordt voor iedere volksgenoot een vanzelfsprekendheid. Hij begrijpt dat hij niet alleen rechten heeft – zoals toegang tot opleiding, werk, bescherming en sociale rechtvaardigheid – maar dat daar ook plichten tegenover staan. De aanvankelijk zielloze staat wordt zo voor hem een levend organisme, waarvoor iedere individu, ingebed in de volkse geledingen, verantwoordelijkheid draagt.

De volksstaat groeit in de ziel van iedere afzonderlijke Duitser!

Zwaard van de revolutie: de SA-stafwachten

De *SA-stafwachten* vormen de garde en het zwaard van de nationaalsocialistische revolutie. In hen verzamelen zich de SA-strijders die bereid zijn hun leven volledig en uitsluitend te wijden aan hun geloof. Zij laten elk verlangen naar een 'privéleven' achter zich en bestaan enkel voor het nationaalsocialisme. Met vreugdevol hart en zonder aarzeling treden zij de dood tegemoet wanneer de partij dat verlangt. Een strijder van de *SA-stafwachten* laat zijn burgerlijke bestaan achter zich en wordt een orderridder van de Duitse revolutie.

De dienst in deze bewapende elite-eenheden van de partij, die geen staatsorganen zijn, is vanzelfsprekend vrijwillig, maar vereist een meerjarige – bij voorkeur levenslange – verplichting. Een strijder van de *SA-stafwachten* kent geen vrije tijd of privéleven; zijn dienst kent geen onderscheid tussen dag en nacht.

De *SA-stafwachten* nemen een groot deel van de vroegere taken van de algemene SS over, die niet opnieuw wordt opgebouwd. Met hun middelen beveiligen zij de nationaalsocialistische volksstaat tegen alle gevaren van binnenuit.

Traditie en revolutie: de algemene SA en de SA-geest

De dienst in de volksmilitie is verplicht, maar vormt een aanvulling op het normale beroepsleven, behalve tijdens de eigenlijke militaire diensttijd en voor de kaders. De *SA-stafwachten* daarentegen nemen uitsluitend vrijwilligers aan, voor wie de dienst niet slechts een taak is, maar een roeping en een levensvervulling.

Tussen deze twee formaties in staat de *algemene SA*. Zij bewaart de eigenlijke tradities van de *Sturmabteilung* uit de strijdperiode en fungeert als een zuivere partijgeleding. De dienst in de *algemene SA* is daarom vrijwillig en waar mogelijk onbezoldigd.

De *algemene SA* vormt de stoottroep van de partij, belast met haar talrijke strijd- en opvoedingstaken op alle niveaus. Zij is de draagster van de *SA-geest*, die door haar onvermoeibare inzet de volksmassa's moet overtuigen en vormen.

"Geloof! Gehoorzaam! Vecht!"

Deze leus vormt de partijgenoten van de *Sturmabteilung* en voorkomt verstarring of vervlakking van de revolutie. Naar deze onbekende helden kijken wij wanneer wij, met Ernst Röhm, uitroepen:

"Wij eisen de SA-staat!"

De nieuwe orde

De grote geestelijke crisis van onze tijd, de innerlijke verscheurdheid van ons volk, de richtingloosheid, de zinloosheid van het moderne leven en de gevaren van de toekomst vragen dwingend om een nieuwe orde. Zonder deze orde dreigt de mensheid zichzelf binnen enkele decennia te vernietigen. Deze nieuwe orde moet, zoals die van de middeleeuwen, alle volksgenoten innerlijke houvast en geborgenheid bieden. Om effectief en vormgevend te zijn, moet zij bindend zijn, maar niet gebaseerd op dwang of terreur. Dit is alleen mogelijk als het een natuurlijke orde is, geworteld in het wezen van de mens. Zij moet daarom gebaseerd zijn op volk en ras, de natuurlijke organismen van staatkundig samenleven. Dat is de missie van de *Nationaalsocialistische Duitse Arbeiderspartij* (NSDAP) voor het Duitse volk en van het nationaalsocialisme overal waar blanke mensen leven en strijden voor hun toekomst.

Het gemeenschapsleven wordt gekenmerkt door het spanningsveld tussen vrijheid en orde. Beide moeten in gelijke mate worden gerespecteerd, want vrijheid zonder orde leidt tot anarchie en ondergang, terwijl orde zonder vrijheid uitmondt in onderdrukking en uiteindelijk rebellie. De NSDAP belichaamt beide: zij is een Duitse vrijheidsbeweging én de partij van de nieuwe orde. Wij willen de Duitse volksgenoot opvoeden om vrijheid te begrijpen als een vrijwillige, enthousiaste instemming met de opbouw van een grote en machtige Arische cultuur. Hij moet leren niet de orde zelf in twijfel te trekken, maar de vrijheden in zijn privéleven zinvol te gebruiken in dienst van de gemeenschap. De Duitse mens van de toekomst, die wij nationaalsocialisten willen scheppen, zal vragen:

“Wat kan ik voor mijn vaderland doen? Waar ben ik nodig in de gezamenlijke strijd voor een zinvolle toekomst?”

Wanneer dit is bereikt, kunnen wij met trots en een glimlach terugblikken op de huidige tijd van verval en grof, egoïstisch materialisme. Met zekerheid van de overwinning zullen wij de toekomst tegemoet treden in de wetenschap: “De toekomst behoort ons en ons alleen!” Wij nationaalsocialisten willen niet de heren, maar de dienaren van ons volk zijn. Met een rein, gelovig hart en een uitgestoken hand staan wij klaar. Wij hebben de hulp, ondersteuning en medewerking van iedere afzonderlijke Duitse volksgenoot nodig om dit werk te laten slagen. De toekomst van deze wereld ligt voor ons, en wij willen haar vormgeven!

Ik ben nu aan het einde van mijn betoog. Er blijft mij weinig meer te zeggen, want de rest is niet langer rede, maar strijd en offer. Mijn kameraden en ik weten niet wat de toekomst brengt: overwinning, ondergang, de macht, gevangenissen of de geweren van democratische dan wel bolsjewistische executiepelotons. Ons kan men verslaan, opsluiten en doden, maar het nationaalsocialisme zal blijven leven en werken, totdat op een dag het hakenkruisvaandel opnieuw vrij in de wind wappert. Niemand mag echter vergeten dat al onze liefde uitsluitend Duitsland geldt. Mogen ook zij die mij vandaag nog niet in alles kunnen bijvallen, ten minste één ding begrijpen: alle Duitsers die met een eerlijk hart voor Duitsland opkomen, horen bij ons. Het gaat er niet om met elk van onze programmapunten in te stemmen, maar om het geloof in de wederopstanding van Duitsland en de belijdenis: “Mijn liefde is voor Duitsland, mijn trouw de partij!”

Zo willen wij ons geloof begrijpen – niet als een dogma, maar als een band van liefde en wederzijds vertrouwen onder de Duitse mensen. Daarom ben ik nationaalsocialist.

Wanneer je de weg hebt gevonden, volg hem tot het einde!

Nawoord

Ik heb gedaan wat naar verluidt iedereen in dit systeem mag doen: ik heb mijn mening vrij geuit. Ik betwijfel of men mij dit recht zal gunnen, maar ik kijk met belangstelling uit naar deze nieuwe test van de zogenaamde liberale meningsvrijheid. Meermaals heb ik in deze tekst verklaard wat ik niet ben. Ik ben geen theoreticus, geen wetenschapper en zeker geen schrijver. Het was niet mijn ambitie om een nieuwe *Mein Kampf* te schrijven, wat ook overbodig zou zijn, omdat de gedachten van onze Führer, zoals neergelegd in dat werk, hun geldigheid niet hebben verloren en nooit zullen verliezen.

Ik heb dit boek geschreven voor jullie, mijn kameraden, van wie ik op dit moment door gevangenismuren gescheiden ben, maar met wie ik mij ten diepste verbonden voel in de strijd voor een nieuw Duitsland. Ik ben een strijder, net als jullie, en wil niets anders zijn. Ik heb op papier vastgelegd wat wij allen weten en voelen, en ik heb geprobeerd deze gedachten te ordenen en in een groter verband te plaatsen. Daarmee heb ik, zelfs in overtuigingsdetentie, getracht mijn bijdrage aan de strijd te leveren, zo goed als ik kan.

Nergens in mijn leven heb ik betere vrienden en waardevollere kameraden gevonden dan in de gelederen van onze beweging. Mensen zoals jullie, mijn kameraden, en een idee zoals het onze zijn elk offer waard. Het vervult mij met trots dat ik de kans heb gekregen om op een leidende positie mee te werken aan de opbouw van onze gemeenschap. Als jullie geloven dat ik daarbij mijn plicht heb vervuld, dan heeft mijn gevangenschap zin gehad.

Wij kunnen zegevieren, omdat wij willen zegevieren!

Houd deze zin altijd in gedachten. Wanneer iemand moe of moedeloos wordt, geef hem dan nieuwe moed en blijf standvastig bij de vlag – zonder wankelen en met Duitse trouw! Samen kunnen wij het redden – samen zullen wij zegevieren!

Ik dank alle kameraden van de beweging voor hun trouw, moed en geloof. Als oprichter en voormalig leider van de Hamburgse partijorganisatie, als organisator van de vrijetijdsvereniging Hansa en de *Aktionsfront Nationaler Sozialisten*, mag ik hier, als voorbeeld en namens alle anderen, mijn trouwste kameraad en altijd paraat staande activist met name noemen: Udo Budig.

Aan het einde van deze beschouwing laat ik onze onvergetelijke Führer nog eenmaal de zin en het doel van ons leven voor het nationaalsocialisme verduidelijken:

Op 9 november 1923, in het vierde jaar van haar bestaan, werd de Nationaalsocialistische Duitse Arbeiderspartij voor het gehele rijksgebied ontbonden en verboden. Vandaag, in november 1926, staat zij opnieuw vrij voor ons, sterker en innerlijk hechter dan ooit tevoren. Alle vervolgingen van de beweging en haar afzonderlijke leiders, alle laster en smaad konden haar niets deren. De juistheid van haar ideeën, de zuiverheid van haar wil en de offerbereidheid van haar aanhangers hebben haar telkens krachtiger uit alle onderdrukkingen doen herrijzen.

Wanneer zij, in de wereld van onze huidige parlementaire corruptie, zich steeds meer bezint op het diepste wezen van haar strijd en zich voelt als de zuivere belichaming van de waarde van ras en persoonlijkheid, en zich dienovereenkomstig ordent, zal zij op grond van een bijna wiskundige wetmatigheid ooit in haar strijd de overwinning behalen. Net zoals Duitsland noodzakelijkerwijs de haar toekomende positie op deze aarde moet veroveren, wanneer het volgens dezelfde beginselen wordt geleid en georganiseerd.

Een staat die, in het tijdperk van rassenvergiftiging, zich wijdt aan de verzorging van zijn beste rassenelementen, moet op een dag de heerser van de aarde worden. Mogen de aanhangers van onze beweging dit nooit vergeten, wanneer de grootte van de offers hen zou verleiden tot een angstige vergelijking met het mogelijke succes.
— Mein Kampf

Ik gedenk de grootste martelaar van de nationaalsocialistische beweging, onze Führer Adolf Hitler.

Onderzoeksgevangenis
Hamburg, 20 april 1979/90 J.d.F.
Michael Kühnen

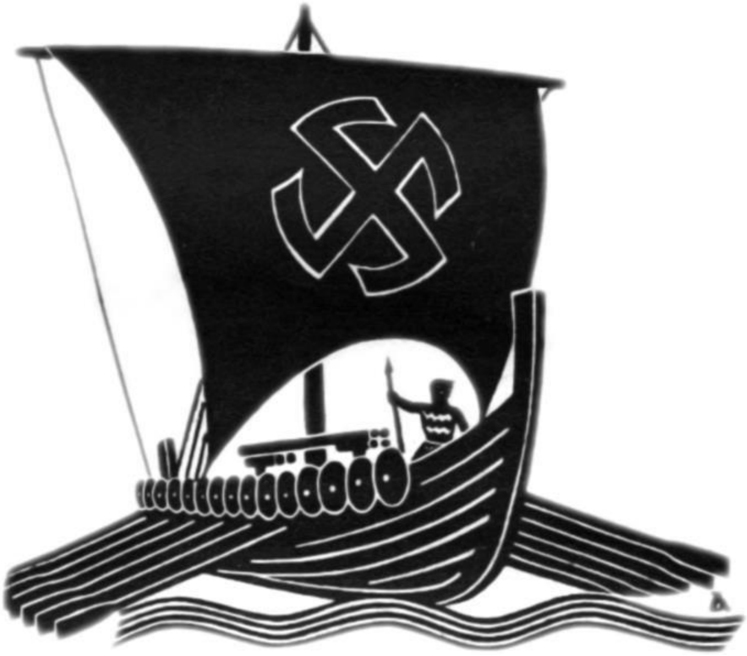

Unser Schwur: „Alles für Deutschland!"

nationaalsocialistische

NaSoBi

bibliotheek